el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat

GRATIS
6000 exemplars
II època núm. 18
Octubre-novembre 2004

Traïts i acomiadats

Typsa acomiada 15 obrers a Navarcles. Patètica actuació de sindicats i companys /pàg 16

L'especulació: el pa de cada dia al Bages i al Berguedà /pàg 3 i 14

Berguedà

Sant Corneli i la febre del formigó /pàg 8

La febre constructora no para: volen construïr una pedrera a Sant Corneli

En construcció /pàg 14

Mentre no es para d'edificar la gent del Berguedà hem de marxar a viure a fora

Magriña S.A representa un greu perill pels seus obrers /pàg 17

Com a la majoria d'empreses berguedanes no s'hi respecten les mesures de seguretat

Bages

Una muntanya de merda salada /pàg 6 i 7

Aquesta és una història de negligències, despropòsits, pors i interessos comercials sense escrúpols

Atacant l'autodefensa /pàg 13

Els mossos d'esquadra segueixen amb les seves tàctiques de control social

Alerta ecològica a Avinyó!

Ja fa uns dies que l'empresa Arenes i Gravés Castellot ha començat l'explotació de les graves d'uns camps que pertanyen a la Pineda (propietat del Bisbat de Vic). L'empresa les explota legalment i amb tots els permisos d'indústria i medi ambient, però no tan sols extrauràn les graves dels camps, almenys més d'un 15% de la zona sud-oest és bosc. Un bosc que després de patir un incendi, s'ha regenerat de forma espectacular; tant, que nombrosos veïns d'Avinyó, Sallent i Balsareny hi van a passejar o buscar bolets gaudint dels plaers de la natura.

Cal estar alerta i impedir que l'explotació no passi dels camps. Cada part del bosc que es perd, desapareix un patrimoni natural irrecuperable ("remember" FIASA on tot un alzinar ha sigut devorat per les maquines).

Ens canvien boscos per ciment, ens asfalten la vida, no hi actuarem?

Homenatge a Agustín Rueda /pàg 4 i 5

El pavelló municipal d'esports de Sallent durà el nom del company i veí del poble Agustín Rueda Sierra, el qual sempre va estar molt vinculat a l'esport. L'any 1978 l'Estat va assassinar brutalment l'Agustín a Carabanchel. Mai l'hem oblidat i el diumenge 31 d'octubre el recordarem tots junts.

dossier Acentral

SOBRE ELS COL·LECTIUS DE L'ALT LLOBREGAT

WWW.berguedallibertari.org/pesolnegre/index.html

Castellano

Estamos de enhorabuena, hemos hecho un gran paso adelante en el camino de la lucha hacia la libertad. El Pèsol Negre ya no es la publicación libertaria del Berguedà sino que es la publicación libertaria del Alto Llobregat. Eso quiere decir que no tienes en las manos solamente el número 18 de El Pèsol Negre sino que estás leyendo el primer número en que ésta publicación es básicamente del Bages y del Berguedà. Y eso, ¿qué quiere decir? Pues quiere decir de entrada que en ésta publicación ahora ya no participan solamente personas de diferentes pueblos de la comarca del Berguedà sino que además participan personas de muchas ciudades y pueblos del Bages. Quiere decir que la publicación ha pasado de tener 12 páginas a tener 20 y de tener una tirada de 2.000 o 3.000 ejemplares a tener 6.000. Ahora el proyecto de librepensamiento y contrainformación -sobretodo a nivel local- tiene un alcance mucho mayor y la publicación resulta así más útil. Éste periódico es una buena herramienta y esperamos que entre todas la aprovechemos al máximo. Con éste paso, además, se avanza en la coordinación de las personas de sensibilidad libertaria de la histórica comarcal del Alto Llobregat. Salvando las distancias podríamos decir que desde la publicación de El Trabajo, publicación de la CNT durante los años 1922-23, 1931-34 y 1937-38, no había habido una publicación de gran alcance y sensibilidad libertaria que actuase en el Alto Llobregat y eso nos llena de alegría. El Pèsol se va haciendo grande y sigue siendo Negro.

El mes de marzo de 1998 apareció el primer número de la primera época de ésta publicación con un formato muy diferente. El mes de noviembre del 2000 empezaba una segunda época que no se ha detenido a pesar de las muchas mejoras técnicas y los aumentos de tirada que se han ido realizando. La gente del Berguedà ya sabe como es El Pèsol Negre, ahora en el Bages también hay pesolets y pesoletes. Como se decía en el primer número de la primera época: el pèsol negre, también llamado pèsol de montaña es una variedad de guisante que se planta en secano y es rústica y rebelde. Bien, pues nosotros también somos rebeldes.

Ésta es una publicación basada en el librepensamiento y que pretende ser una herramienta para la denuncia de la injustícia, para informarnos de lo que pasa con independencia de los diferentes poderes que siempre controlan los medios, para la crítica, el pensamiento, la creación y el humor. El Pèsol Negre lo hacemos entre todos y es de todos; por eso es importante que colaboremos para tener un medio como éste en nuestro entorno inmediato. Si hemos de esperar a que nos informen los otros, los poderosos, estamos apañados.

Queremos trabajar juntas por la justicia, la libertad y la igualdad, en contra de la explotación de los seres vivos por los seres vivos, porqué llevamos un mundo nuevo en nuestros corazones y entre todos y todas lo haremos nacer. Debemos hacernos oir y éste periódico nos puede servir para hacerlo. Frente a las injustícias que ya son el pan de cada día es muy difícil luchar solos, pero si los que sufrímos las mismas injusticias nos ayudamos de igual a igual, nos organizamos solidariamente, es más fácil cambiar las cosas.

Empezamos este nuevo trayecto de El Pèsol Negre con éste número que estas leyendo, llenos de ilusión y esperamos que el proyecto siga adelante. Es por eso que queremos que todo el mundo que quiera se sume y nos envíe sus artículos y propuestas. Porque seguramente tú también eres un pèsol negre o..., ¿no te habías dado cuenta?

¡Salud y anarquía!

Català

Estem d'enhorabona, hem fet un gran pas endavant en el camí de la lluita cap a la llibertat. El Pèsol Negre ja no és la publicació llibertària del Berguedà sinó que és la publicació llibertària de l'Alt Llobregat. Això vol dir que no només tens a les mans el número 18 d' El Pèsol Negre sinó que estàs llegint el primer número en que aquesta publicació és bàsicament del Bages i del Berguedà. I això què vol dir? Doncs vol dir d'entrada que en aquesta publicació ara ja no només hi participen persones de diferents pobles de la comarca del Berguedà sinó que també hi participen persones de molts pobles i ciutats del Bages. Vol dir que la publicació ha passat de tenir 12 pàgines a tenir-ne 20 i de tenir una tirada de 2.000 o 3.000 exemplars a tenir-ne una de 6.000. Ara el projecte de lliurepensament i contrainformació -sobretot a nivell localté un abast molt més gran i la publicació esdevé encara més útil. Aquest periòdic és una valuosa eina i esperem que entre totes l'aprofitem al màxim. Amb aquest pas, a més, s'avança en la coordinació de les persones amb sensibilitat llibertària de la històrica comarcal de l'Alt Llobregat. Salvant les distàncies, podríem dir que des de la publicació d' El Trabajo, publicació de la CNT durant els anys 1922-23, 1931-34 i 1937-38, no hi havia una publicació de gran abast i de sensibilitat llibertària que actués en l'Alt Llobregat i això ens omple d'alegria. El Pèsol es va fent gran i segueix sent Negre.

El mes de març de 1998 va aparèixer el primer número de la primera època d'aquesta publicació amb un format molt diferent. El mes de novembre del 2000 començava una segona època que no s'ha aturat tot i les millores tècniques i els augments de tirada que s'han fet. La gent del Berguedà ja sap com és El Pèsol Negre, ara al Bages també hi ha pesolets i pesoletes. Com es deia al primer número de la primera època: el pèsol negre, també anomenat pèsol de muntanya, és una varietat de pèsol que es planta a secà i és rústica i rebel. Bé, doncs nosaltres també som rebels.

Aquesta és una publicació basada en el lliurepensament i que pretén ser una eina per a la denúncia de la injustícia, per a informar-nos del que passa amb independència respecte els diferents poders que inevitablement sempre controlen els grans mitjans, per a la crítica, el pensament, la creació i l'humor. El Pèsol Negre el fem tots i és de tots; per això és important que hi col·laborem per tal de tenir un mitjà com aquest en el nostre àmbit més immediat. Si hem d'esperar que ens informin els altres, els poderosos, estem arreglats.

Volem treballar juntes per la justícia, la llibertat i la igualtat, en contra de l'explotació dels éssers vius pels éssers vius, perquè portem un món nou als cors i entre tots i totes el farem néixer. Ens hem de fer sentir i aquest periòdic ens pot servir per fer-ho. Davant les injustícies que ja són el pa de cada dia és molt difícil lluitar sols, però si els que patim les mateixes injustícies ens ajudem d' igual a igual, ens organitzem solidàriament, és més fàcil canviar les coses.

Comencem aquest nou trajecte d' El Pèsol Negre amb aquest número que estàs llegint, carregats d'il·lusió i esperem que el projecte tiri endavant És per això que volem que tothom que vulgui s'hi afegeixi i ens envieu articles i propostes. Perquè segurament tu també ets un Pèsol Negre o..., no te n'havies adonat?

Salut i anarquia!

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.
Tancament d'aquesta edició: 21/10/04

En aquest Pèsol Negre han participat: Barrikada, Bastards investigadors, Ile, Amics d'Agustin Rueda, Cirne, Col·lectiu les Granges, Gbx, Etc, Boicot preventiu, M., GSA, Blanka, Hiram Gascoigne, AF, Pep i Tu, Zapling

Per contactar amb nosaltres:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Atenció: La premsa anarquista pot erradicar la ignorància i la submissió al poder. Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: alliberga@hotmail.com i ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària del Berguedà): pesolnegre@berguedallibertari.org *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Coordinadora antirepressiva de Manresa**: http://www.nodo50.org/cam/ (en construcció). **Na Bastardes** (centre social okupat): c/ Bastardes núm. 13, Manresa. *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça postal: Federico Beltrán, St. Pere núm. 7, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: pavongeme@hotmail.com *NAVARCLES: **Casal Carrasclet:** http://navarcles.noodles.cc/casal/index.htm L'Escletxa (Portal Llibertari de Navarcles): http://navarcles.tk *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda, Ateneu Popular Ferroka, CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

La llei empareda les persones

Manresa

Els bastards investigadors

Durant els darrers anys el mercat immobiliari ha experimentat un augment espectacular pel que fa als preus. A Manresa el preu mitjà del m2 construït ha passat de 674 euros l'any 1996 a 1520 euros el 2003, convertint la compra d'un habitatge en un privilegi només assumible hipotecant-nos per la resta de les nostres vides. D'altra banda, els lloguers de pisos de segona mà volten els 400 euros al mes, obstaculitzant la possibilitat d'emancipació de la gent jove, que no pot assumir pagar aquests preus, sotmesa com està a la precarietat laboral.
Vivim en una època on es prioritza molt més el benefici econòmic per sobre del benestar de les persones i a Manresa com a tot arreu podem trobar varis exemples.

Us expliquem un cas:
Un dia passejant pels voltants de l'institut Lluís de Peguera (plaça Espanya) ens van cridar l'atenció les pancartes penjades als balcons del carrer Carrasco i Formiguera, amb missatges com "Ajuntament traïdor", "aquesta obra és il·legal", "ens volen emparedar", "polítics especuladors", "perquè l'ajuntament permet això? Què hi ha amagat?".
Així doncs vam decidir anar a parlar personalment amb els veïns i veïnes de l'edifici en qüestió (entrada pel carrer Ginjoler) per demanar-los si ens podien explicar què al·ludien les pancartes.
Dues de les veïnes afectades ens van informar del següent:
El passat mes d'agost els va arribar la notícia que just davant del seu edifici l'Ajuntament de Manresa havia donat els permisos per edificar una nova construcció de la mateixa alçada que el seu habitatge. El nou edifici constaria de dues plantes d'aparcament subterrani, una planta baixa adjudicada a la multinacional de menjar escombraries Pans & Company, tres plantes més, i una altra sotacoberta que camufla un quart pis que legalment no es podria construir. L'edificació es faria a una distància de 3 m, distància que es veu reduïda a 1'50 m tenint en compte l'amplada dels balcons.

Aquesta situació comportaria d'una banda que les veïnes afectades no tindrien cap sortida exterior, amb la perillositat que comporta en cas d'incendi o altres situacions d'emergència; i d'altra banda es quedarien sense cap entrada de llum natural. Així mateix, deixarien de tenir vistes exteriors (característiques promeses en el moment de la compra de l'immoble) i la intimitat dels veïns, al seu torn, també es veuria afectada tenint en compte que diverses finestres del nou edifici donarien just davant dels balcons de casa seva.

El passat mes d'agost els va arribar la notícia que just davant del seu edifici l'Ajuntament de Manresa havia donat els permisos per edificar una nova construcció de la mateixa alçada que el seu habitatge(...)

L'edificació es faria a una distància de 3 m, distància que es veu reduïda a 1'50m tenint en compte l'amplada dels balcons. (...)

Les veïnes, conscients de la màfia urbanística manresana que comprèn polítics, constructors i advocats, han tramitat una denúncia per via judicial des d'una gestoria de Barcelona. Aquest procés no s'ha pogut dur a terme abans ja que se'ls va informar del greuge just abans de l'inici del mes d'agost (període en el qual les institucions judicials resten tancades).
Paral·lelament utilitzen la denúncia pública mitjançant pancartes per tal que el conflicte surti a la llum pública i tenen el suport de l'Associació de veïns del seu barri, Passeig i Rodalies.
Podríem dir que el seu gest de protesta ha donat els seus fruits, vist que la regidora d'urbanisme Àngels Mas ha proposat una reforma per solucionar el cas: els 2 metres de distància no començarien des de la façana sinó des de la barana del balcó, guanyant així un trist metre. Aquesta és la distància permesa per poder gaudir de les vistes així com de l'entrada de llum directe promeses en les escriptures de propietat. I sí, tot això és legal, doncs la legislació vigent estipula que la servitud de vistes es considera a partir dels 2 metres; tot plegat a tenir molt en compte quan vegem anuncis de lloguer o compra de pisos amb missatges de l'estil: súper econòmic i amb fantàstiques vistes.

L'absurd de la llei va encara més lluny: tot i haver-hi un procés judicial pel mig les obres estant a punt de començar. Per pararles s'hauria d'iniciar una mesura cautelar. Per poder engegar aquest procés la gent afectada hauria de pagar una fiança (estipulada pel jutge) per assegurar que en cas de perdre (que es consideri l'obra legal), la constructora cobri una indemnització per danys i perjudicis. Si no es demana la mesura cautelar no hi haurà res que pari les obres, i quan l'edifici estigui acabat no hi haurà cap sentència (per molt que l'il·legalitzi) que l'enderroqui.

Les persones afectades es pregunten com és que l'ajuntament ha preferit donar el permís per construir sobre un terreny tan minúscul (doncs tota la planta del nou edifici no superaria els 150m2) abans que aquest petit terreny es convertís en zona verda. Ens volen emparedar les constructores, emparades per la llei i amb el vist-i-plau de l'Ajuntament, un triangle perfecte que legitima i legalitza l'especulació salvatge en contra de la voluntat de les persones afectades.

I el sarcasme queda encara més patent quan l'Ajuntament engega una campanya publicitària amb el lema "Mil idees per Manresa" seguida de la màxima "Si ens respectem, vivim millor". Potser és hora de demanar a l'Ajuntament una cosa tant senzilla com que prediqui amb l'exemple, que comenci a respectar als seus ciutadans i les seves voluntats i no a les del capital.

El cas dels veïns i veïnes del carrer Ginjoler no és un cas aïllat, hi han molts altres casos d'injustícia urbanística. A Manresa en trobem varis exemples com és el cas de les veïnes que vivien a la zona de les Bases de Manresa a les quals els hi van donar indemnitzacions molt baixes per després vendre els nous pisos a preus on pocs hi podien arribar. És també el cas de les persones que viuen al Barri Vell, als quals se'ls oferèixen baixes indemnitzacions i a canvi disposen del sòl per fer i desfer al seu afany.
Quan decidim les persones si volem una zona verda, un nou edifici o un garatge? Qui decideix què es construeix en cada m2 de la ciutat? Qui decideix fer fora a les persones que han viscut tota la vida al mateix edifici perquè ara diuen que allà hi volen una botiga Abacus? L'Ajuntament, les constructores, ens pretenen comprar i fer callar amb almoines, però no tothom està disposat a que la seva vida canviï radicalment pel gust d'uns quants.

Hi ha gent que no vol una minça indemnització a canvi de quedar-se emparedada per la resta de la seva vida. Hi ha gent que amb un gest tan simple com penjar una pancarta al balcó evidencia la injustícia urbanística, i es topa amb el laberint de l'òrgan legislatiu i el nul recolzament de l'Ajuntament.

El pavelló municipal durà el nom d'Agustin Rueda

Per fi el proper dia 31 d'octubre, donant compliment a l'acord del ple de l'Ajuntament de Sallent del 18 de juny del 2004, el pavelló municipal d'esports portarà el nom d'Agustín Rueda. Aquest punt va ser aprovat al ple per set vots a favor: quatre d'ERC, dos de RDC-CUP i un del PSC; i sis vots en contra de CiU.

Amb un acte senzill donarem compliment d'aquest acord. El 31 d'octubre a les quatre de la tarda descobrirem la placa del pavelló i es jugarà un partit de futbol entre ex-jugadors del Dynamo, companys, veïns i amics de l'Agustín. També esperem comptar amb la presència de cantautors, algun grup musical, etc. Esperem que aquesta sigui una jornada de retrobament, record i festa al voltant de la figura d'Agustín Rueda.

A continuació transcrivim l'escrit que vam fer arribar a l'Ajuntament sol·licitant que el pavelló dugués el nom d'Agustín Rueda.

Salut i anarquia!

Sallent

Amics d'Agustín Rueda

INSTÀNCIA PRESENTADA PER TAL QUE EL PAVELLÓ MUNICIPAL D'ESPORTS DE SALLENT PORTI EL NOM D'AGUSTÍN RUEDA

Sallent a 29 de maig de 2004.

Els veïns de Sallent (...) ens dirigim a les autoritats democràtiques de la vila de Sallent, encapçalades per l'alcaldessa, Mireia Cortés i tots els regidors que composen el govern municipal per reclamar que el pavelló municipal d'esports de la nostra vila -sense nom fins aquests moments- porti el nom d'un insigne sallentí com és el d'Agustín Rueda.

Dins dels actes de commemoració del 20é aniversari del seu assassinat, es van recollir signatures per sol·licitar que se li donés el nom d'Agustín Rueda al Pavelló Municipal d'Esports. Van ser recollides 340 signatures que van ser entregades als responsables del govern municipal en aquell moment, i, en el ple del dia 10 de juliol de 1998 va ser sotmesa a votació la demanda, sent rebutjada la proposta pels vots contraris dels membres de CDC (en el govern en aquell moment) -6 vots en contra-, amb 5 vots a favor per part de la oposició: PSC, ERC i Alternativa Sallentina de Progrés. Iniciativa per Catalunya, amb 1 vot, es va abstenir.

La nostra intenció i els motius que ens mouen segueixen sent els mateixos. L'únic que el temps ha canviat ha sigut la composició del govern municipal. L'actual té una major sensibilitat davant els temes socials i justos, demostrada en temes com la demolició del monòlit que hi havia en el nostre parc en homenatge als qui van destruïr la voluntat popular i democràtica. Això ens alegra i ho aplaudim.

Estem plenament convençuts que aquesta reclamació és justa, amb seny i raonable, ja que el record de l'Agustín ha de perviure en la memòria popular de les properes generacions. No volem que caigui en l'oblit un sallentí dels nostres temps -sense ganes de menysprear a ningú i sense ànim de mitificar-lo- amb més alçada de mires, més generositat, més entrega i millor disposició per a canviar aquesta societat, injusta, inhumana i insolidària. Va donar la seva vida lluitant per un món millor per a tots, amb les seves idees i la seva rebel·lia. Sens dubte és un dels millors fills del poble i, potser el millor ja que ell va començar en la misèria i la precarietat i va lluitar per la dignitat humana. No des del poder, sinó des de baix.

Per refrescar les memòries recordarem alguns dels trets principals de la seva vida:

"Agustín Rueda Sierra, fill d'immigrants com ho és una bona part de la població de Sallent, va néixer en una barraca del poblat miner de la Botjosa on va viure fins els quatre anys, fins que l'empresa els va donar un pis en un edifici situat dins la mateixa colònia. Va destacar des de petit, a l'escola, on els seus companys l'anomenaven "el político" pels seus raonaments i comentaris que trencaven amb els esquemes dels professors de l'escola franquista. La seva infància va ser difícil i plena de necessitats en un barri on tot era propietat de la mina, qüasi es podria dir que els mateixos habitants també ho eren. Tot això sumat a la dictadura a que estava sotmès aquest país feien que les condicions de vida de la joventut en aquells moments eren grises i desesperançades. Les úniques organitzacions permeses eren la OJE, la Falange i l'Església catòlica. La feina d'aquells que -com l'Agustín- volien canviar la situació era dura i perillosa. Però la necessitat i la voluntat eren fortes. Alguns joves, amb l'Agustín entre ells, van ocupar l'antiga església de la Botjosa i allí hi organitzen un club juvenil. La guàrdia civil els hi va fer la vida impossible davant la il·legalitat comesa, muntar un club juvenil estava totalment prohibit si no es legalitzava i deixaven el control a la OJE. Però ells van seguir endavant i, junt a d'altres joves del barri i del nucli urbà de Sallent van fundar el FAES i el Centre Juvenil de la Botjosa que com activitat principal desenvolupaven -i desenvolupen encara- l'excursionisme i l'amor a la natura. Un cop aconseguit l'objectiu de guanyar un espai de llibertat mínim, Agustín i altres companys aprofiten el local per a moltes altres activitats. Es programen debats i xerrades sobre sexe, política i d'altres temes tabús per la joventut de l'època. També organitzen concerts i festes a la Botjosa per on van passar Marina Rosell, Rosa León, Manuel Gerena i d'altres cantautors. L'existència del club juvenil era un fet excepcional en aquells anys i l'Agustín era el principal dinamitzador.

Un altre passió seva era el futbol i amb els seus companys funden el Dínamo ERT. Construeixen el camp de futbol del barri amb les seves mans i van formar un equip femení i tres de masculins de diferents edats. Però la

idea que en tenia del futbol i, en general de tot l'esport, està a anys llum de l'actual futbol-espectacle, creador de fanàtics i negoci increïble per uns pocs. Ell entenia el futbol com una forma de mantenir el cos amb bona forma física, desenvolupant els reflexos i fomentant el companyerisme, on tots hi juguen i el de menys és el resultat. El futbol era la porta on altres joves del barri trobaven un nou ventall de possibilitats per la seva formació personal.

També va lluitar per la creació de l'Associació de Veïns del barri. Sobretot per aconseguir que aquesta fos realment representativa de tots els veïns, democràtica i amb la suficient personalitat per representar la voluntat popular del barri.

Al febrer de 1972, la vaga i tancament dels miners i el tancament de les dones a l'església del poble , va portar l'Agustín a col·laborar activament donant idees, ajudant a organitzar la resistència i visitant als tancats per donar-los coratge i valor. La vaga va acabar amb èxit pels miners i les seves dones, aconseguint la readmissió dels acomiadats i altres millores laborals en ple franquisme.

La lluita per aconseguir el pas subterrani per sota la carretera que unís les dues parts del barri porta a la rebel·lió dels veïns després de nombroses promeses de l'administració i de la setena mort per atropellament. Aquests decideixen tallar la carretera produïnt-se enfrontaments amb la guàrdia civil antidisturbis al carregar aquesta contra els veïns presents, inclosos els avis, els nens i les dones. Dies després, la guàrdia civil detén a l'Agustín i al matrimoni Camacho. Els empresonen immediatament. Després de sortir de la Model, d'on surt reforçat ideològicament, Agustín està "marcat", no tan sols per les "fuerzas del orden" sinó també pels empresaris i té problemes per trobar treball. Només troba treballs temporals amb algun paleta o al camp. Al mateix temps, cada cop dedica més temps a llegir, sobretot els volums dels grans pensadors i filòsofs.És l'únic vici que se li coneix.

Després de la mili, on tan sols obté permís per l'enterrament dels seus pares, i custodiat, es troba sense casa. Viu un temps al pis on proba la orquestra Rosaleda i, més tard en el Lilla. Com que no vol ser una càrrega per a la seva germana, decideix marxar i creuar la frontera francesa. A Cornellà de Ribera i a Perpinyà es guanya la vida treballant al camp i, aprofitant les vegades que creuava la frontera, portava llibres i publicacions prohibides i ajudava a passar a França a algun desertor.

En una d'aquestes anades i tornades va caure en mans de la guàrdia civil, al passar la frontera per Coll de Banyuls, enganyat per un fosc personatge anomenat Eduardo Soler, confident de la policia que els va portar a una trampa preparada per la seva detenció i la d'un altre company. Els guàrdia civils el reben amb un "¡hombre Agustinito!, ¡tú por aquí!", i el porten immediatament a Via Laietana. Després el traslladen a Figueres, després a Girona i, mesos després, a Carabanchel. Per tots el centres penitenciaris per on va passar deixa empremta de la seva generositat, el companyerisme i la lluita. "Plantes", vagues de fam i militància activa en la COPEL són les seves eines per dignificar l'inhumà espai de reclusió on hi convivien els presos d'aquells temps.

A Carabanchel el van matar. D'una forma cruel, despietada, irracional i inhumana, on els carcellers van descarregar tot el seu odi sobre un home pres però realment lliure d'esperit i pensament. Tenia 25 anys.

Estem convençuts que l'Agustín, per tots aquests fets i molts altres passatges de la seva vida, es mereix l'honor i el reconeixement per part dels ciutadans d'aquesta vila. Ho va donar tot per la causa de la Llibertat i la Justícia. El seu nom enriqueix la historia dels sallentins i el nostre pavelló d'esports pot lluïr-lo amb orgull i dignitat. El seu nom ens farà recordar la lluita en contra de la tortura i els maltractaments que pateixen moltes persones del nostre món pel simple fet de treballar per la dignitat, la veritat i la justícia. Que mai més cap ser humà pateixi el que va passar Agustín Rueda Sierra.

Esperem que els diferents grups polítics que formen part del govern d'una de les viles mes lluitadores de la història del moviment obrer de Catalunya tinguin el coratge i la sensibilitat i facin possible aquesta proposta que, com hem dit, creiem justa.

VISCA LA LLIBERTAT!

Notícies breus

Torna *Ajoblanco*

Estem d'enhorabona. El passat 19 d'octubre ha sortit de nou als quioscs la revista *Ajoblanco* -ara *El Ajo*-, i ho ha fet acompanyada d'un interessantíssim dossier sobre els seus trenta anys d'història i la reproducció dels sis primers números (d'octubre de 1974 a juny de 1975). *Ajoblanco* fóu, en aquells temps difícils, un espai de llibertat explícitament antiautoritari on van confluïr teatre i art de carrer (Toni Puig), poesia (Pepe Ribas), fotografia, literatura i cinema independents (Quim Monzó, Albert Abril), contraculturals (Luis Racionero, Maria José Ragué), gents de l'underground (Fernando Mir), anarquisme i autogestió obrera (Santi Soler), situacionisme (Juanjo Fernández), etc.

Superhumor des de Georgetown

En una conferència a la universitat nord-americana de Georgetown, l'entranyable Aznar va explicar als seus oients per què va perdre les regnes del país. El cas és que uns terroristes, que encara no té clar que no fossin etarres, van causar dos centenars de morts de la població civil a Madrid, just tres dies abans de les eleccions. I la gent, incomprensiblement, li'n va donar la culpa a ell, pobret, que tant mira per la seguretat del poble. I sapigueu, desagraïts, que aquests atacs d'extremistes islàmics no tenen res a veure amb la guerra de l'Iraq, perquè Espanya sempre ha sigut objectiu d'aquests grups nostàlgics de l'Al-Andalus, que volen recuperar tan si com no. Així, l'arrel dels atemptats de l'11-M es troba uns quants segles enrere. I tant, i tant...

La dreta puja

El PP compta actualment amb gairebé 680.000 afiliats, i és el partit polític espanyol amb més afiliats, superant de tros el mig milió dels socialistes. L'afiliació al partit ha augmentat molt sobretot a partir de la derrota electoral del 14-M (ha guanyat 25.000 afiliats i n'ha perdut només 85), i acull gent de diverses procedències, tot i que les dades no em quadren gaire. Per exemple, entre els 18 i els 29 anys hi ha un 7.37% d'afiliats (serien uns 50.000); en canvi, els estudiants afiliats són 101.093, de manera que hi ha moltíssims estudiants majors de 29 anys!!! També és curiós que hi hagi 52.000 aturats a les files del PP, o que el partit creixés en 11.321 persones el 2003, l'any de la guerra. Ara bé, les quotes mensuals dels afiliats al PP són entre 3 i 6 euros, i si no es paguen es fa la vista grossa. Oju, que la dreta puja!!

Per fi, la igualtat

La Constitució ja deia que tots els espanyols som iguals davant la llei, però els homosexuals han hagut d'esperar fins ara per tenir el dret a casar-se i a adoptar que han tingut sempre els heterosexuals. I l'Església (aquest cau de lladres i reprimits sexuals, pederastes i paràsits socials) ja ha saltat en contra d'aquesta llei tan lògica i natural. Que callin d'una puta vegada i segueixin venent la moto als que encara hi creuen i que a la resta ens deixin en pau, que com ens toquin gaire els collons encara queden moltes esglèsies, convents i col·legis catòlics per cremar. Visca l'amor lliure i mori el clero!! (Així i tot, no vol dir que siguem partidaris de l'institució del matrimoni...!!)

Berguedà, terra de misèria

Segons una notícia de Regió7, d'entre les poblacions amb la renta més baixa de Catalunya hi havia els pobles berguedans de Cercs, Casserres, La Pobla de Lillet i algun altre; i això que n'esmentava només una dotzeneta... . A més, l'estudi només feia referència a les poblacions de més de 1.000 habitants, de manera que al Berguedà encara queden molts pobles amb menys del miler d'habitants que segur que tenen una renta igualment baixa. Berguedans, encara teniu algun dubte de l'estat deplorable en què ens trobem?

les diferents entitats anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Una muntanya de merda salada

Sallent
Cirne

Aquesta és una història de negligències, despropòsits, pors i interessos comercials sense escrúpols. És la història d'un poble arruïnat (o quasi) per una empresa. És la història de Sallent i la seva mina de potasses.

Comencem per la negligència. Quan als anys 20 del segle passat una empresa estrangera va començar la extracció de la potassa del subsòl del poble de Sallent, els habitants es fregaven les mans pensant que tindrien el seu futur i el de les pròximes generacions assegurat. Encara patien les conseqüències de la transformació de la seva indústria familiar del tèxtil del teler en l'esclavatge de les fàbriques que, amb condicions inhumanes, havien acabat amb el medi de subsistència econòmica de tants segles enrera. Alguns encara se'n recordaven de la destrucció per part de la població de la fàbrica del Bonaplata, la primera que va explotar industrialment el tèxtil i a la gent que hi treballava, i veien la mina com una alternativa. Poc després es van penedir ja que les condicions laborals i de seguretat eren molt primitives i realment quasi mortals pels miners. Van lluitar, es van sindicar (a la CNT) i després de molts anys de lluita (uns 50 anys i moltes morts) aconseguiren certes millores econòmiques i veien com s'aplicaven part de les mesures de seguretat i salut laboral.

Fins aquí tot més o menys "normal", però... la mina va començar l'explotació intensiva amb mètodes moderns i, com a conseqüència, el runam provinent de l'extracció va augmentar de forma proporcional al ritme de producció. Actualment cada dia s'aboquen més de 1000 tones a la muntanya més alta del terme de Sallent, és a dir, la muntanya de residus més bèstia de Catalunya. Si les condicions laborals van millorar, la merda va augmentar amb el vist-i-plau de les forces públiques de poder i bona part del poble de Sallent. Si això no és negligència...

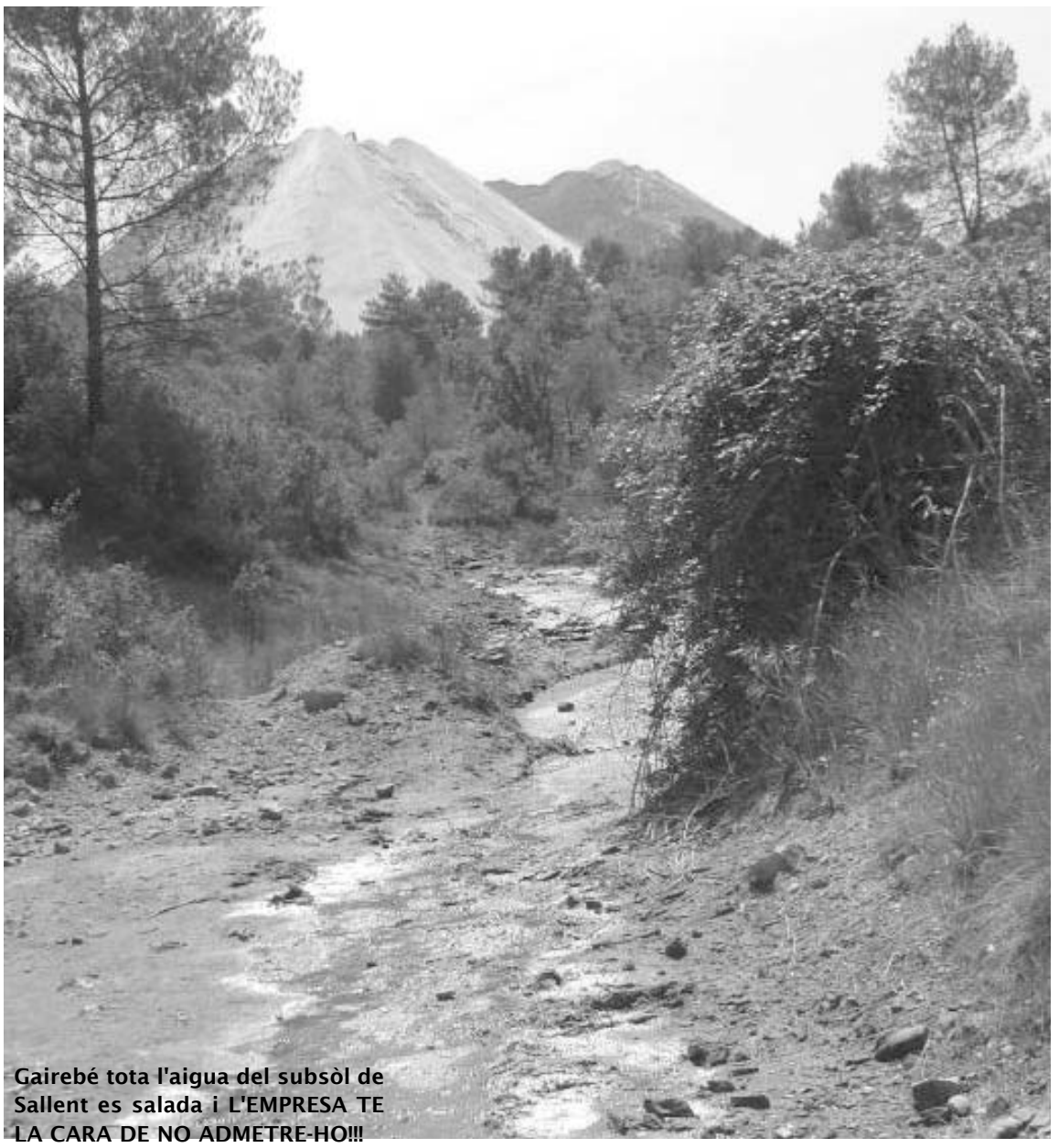

Gairebé tota l'aigua del subsòl de Sallent es salada i L'EMPRESA TE LA CARA DE NO ADMETRE-HO!!!

Despropòsits són la forma d'actuar dels Ajuntaments, l'empresa i els habitants d'aquest poble. La mina era -o és- quasi tant sagrada com el pederasta de l'Antoni M. Claret (que per cert, rep més homenatges que els centenars de morts que ha generat la mina. Tot un referent). Una ínfima part de la població es beneficia de la mina, però tots en rebem les conseqüències.

Dels interessos comercials sense escrúpols no cal dir-ne gaire cosa. Quan els beneficis primen, la mina és privada; quan les coses van mal dades, la mina és pública. Actualment pertany a Dead Sea Works, multinacional israelita que controla el 98 % de la potassa de toooot el món i espera amb avarícia la retirada dels aranzels l'any 2005 per facilitar les explotacions que no li són fàcilment controlables per portar la potassa des del Mar Mort, on la potassa s'extreu amb pala i a cel obert (i segur que la mà d'obra és palestina, jordana, sudanesa.....).

Amb contactes i entrevistes hem aconseguit una sèrie de dades molt sucoses, com ara que la mina té un programa d'ampliació del runam aprovat per Medi Ambient que contempla les dimensions màximes en 70has. d'ocupació i una alçada de 625 m, que la convertirà en la muntanya més alta del Bages. Tot un desgraciat rècord de birra negra. La merda més gran del món.

Des de l'any 1983 l'empresa ha dilatat, entorpit i (es suposa, però no n'hi ha proves, és clar) subornat els polítics "democràtics" per tal de no aplicar les directives mediambientals. Actualment no hi ha una sola font d'aigua potable no salada en més de la meitat del terme de Sallent i una bona part del de Santpedor. El municipi ha d'extreure l'aigua directament del riu, s'ha fet una nova potabilitzadora que l'han de pagar tots els contribuents del municipi, i com a conseqüència de la mala explotació combinada amb els interessos especulatius, tot un barri sencer ha de ser desallotjat (el barri de l'estació de Sallent). Tot es paga amb fons públics i la mina, els polítics i molta gent mira cap a una altra banda. Potser els habitants de les poblacions prop de Mathausen féien el mateix quan sentien l'olor de carn cremada, no?

Des de l'any 1983 l'empresa ha dilatat, entorpit i subornat els polítics "democràtics" (es suposa però no n'hi ha proves, és clar) per tal de no aplicar les directives mediambientals. Actualment no hi ha una sola font d'aigua potable no salada en més de la meitat del terme de Sallent i una bona part del de Santpedor

Cal mobilitzar la gent per recolzar entitats com ara Montsalat que fa la feina d'investigar i denunciar penalment aquest desastre ecològic. De moment i ha una denuncia presentada pel fiscal general de medi ambient que obliga a tancar l'abocament de runa i fer desaparèixer els cinc dipòsits actuals (dos a Sallent, dos a Súria i un d'inactiu i abandonat a Balsareny). Segons fonts de Montsalat i els precedents històrics és de preveure un llarg període de temps abans de celebrar-se el judici.

LA MINA HAURIA DE PAGAR LES CONSEQÜÈNCIES, LA FACTURA DE L'AIGUA QUE LA PAGUI L'EMPRESA.

Des d'aquí fem un crit d'alarma i de lluita popular per solucionar el problema perquè els nostres fills i néts gaudeixin del poc entorn natural que ens queda. Si no actuem ara i amb força, la merda ens arribarà al coll.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

CAMAGÜEY
bar menjars
BAR DE COPES,
MOJITOS, ENTREPANS,
TAPES I TORRADES
C/Cos, 87 - 08650 SALLENT
Tel. 938370094

Bar Centenari
1881 - 1991
ESPECIALITAT EN TAPES, ENTREPANS, TORRADES I PLATS COMBINATS
C/ Clos, 3 – 08650 SALLENT
Tel. 938372414
EN VENDA (LOCAL I VIVENDA DE 2 PLANTES)

Les dades de la negligència

- **1983**. Les directives mediambientals d'obligat compliment de la Generalitat i el Govern Central entren en vigor. Obliguen a l'adequació dels abocadors industrials per un major respecte amb el medi ambient i a mesures correctores en els ja existents.
- **1998**. Les empreses explotadores de les mines de potassa del Bages no han fet un pas realment efectiu pel compliment de la llei, és més, la mina de Súria demana una ampliació del dipòsit de runa i aconsegueix un canvi de qualificació urbanística per part de l'Ajuntament passant la superfície ocupada de 26 a 62 has. Les al·legacions tiren enrere l'ampliació a la Generalitat.
- **2003** . Mes de juny. És aprovada per la Direcció General de Boscos de la Generalitat una ordenança que permet l'ampliació però amb una sèrie de normes correctores, com ara:

>Preveu la desaparició del runam (sense posar-hi cap data) i, per això, reclama una fiança de 5,2 milions d'euros. L'actual propietària de la mina sembla que encara no l'ha dipositat.

>Determina controls piezométrics de les subsidiències salines (quan la sal passa al subsòl i la capa freàtica). Encara no han estat col·locats.

>Demana estudis geològics a càrrec de la mina per determinar el grau de repercussió del pes del runam sobre el sòl.

>Exigeix controls de salinitat dels torrents que desemboquen al Cardener i pous de recollida de l'aigua d'escorrentia. Encara és l'hora que es vegi cap voluntat per part de Súria K i/o Dead Sea Works.

D'altra banda, a Sallent encara ho tenim pitjor de moment, ja que el programa de restauració que Potasses del Llobregat havia de presentar l'any 1983, l'han tramitat amb urgència l'any 2003, 20 anys després!! En aquests moments, el nou Govern el té aturat.

Aquest programa no admet ser la causa de la salinització de quasi tota l'aigua potable subterrània del terme de Sallent i part de Santpedor i Balsareny ni contempla programes de mesures correctores. D'altra banda preveu una ampliació del runam -esmentada abans- amb 70 has. d'ocupació i 625 m. d'alçada.

1983. Les directives medioambientals d'obligat compliment de la Generalitat i el govern central entren en vigor, hi la mina encara no ha fet res.

El mes de maig de l'any 2004 la Direcció General de Medi Ambient presenta les esmenes pel pla del 1998 per Iberpotash SA d'obligat compliment en un terme de 60 dies hàbils. Som a l'Octubre i encara no s'ha fet res.

El representant de Montsalat -l'organització ecologista que porta el cas- entrevistat per mi, creu, i tota la organització també, que l'empresa dilatarà en el temps l'aplicació de les mesures fins a aconseguir un canvi de qualificació mediambiental del runam.

Montsalat va presentar una denúncia a la fiscalia mediambiental de la Generalitat l'any 1997. El fiscal contesta l'any 2003 acusant a l'empresa de tots els càrrecs (jutjat número 2 de Manresa). El fiscal demana la prohibició de seguir abocant més runa als 5 dipòsits i la clausura i retirada del runam. El judici encara no té data i, per experiència, sabem que és més fàcil que un arbre creixi en el canto d'un paper de fumar que un empresari entri a la presó. Tanmateix la sentència demana accions penals als responsables de la mina.

En tot això, els governs del PP i CIU cauen i es tira enrera el PHN. L'Agencia Catalana de l'Aigua demana part dels fons públics previstos pel mateix per donar solució al problema. Com sempre, els contribuents ho pagarem i Dead Sea Works es seguirà enriquint. JA N'HI HA PROU!!!!!

EXIGIM QUE, COM A MÍNIM I PER COMENÇAR, LA MINA ES FACI CÀRREC DE LES DESPESES DE L'AIGUA DE SALLENT AIXÍ COM DE LES INDEMNITZACIONS ALS VEÏNS DE L'ESTACIÓ (QUE ELS HI PAGUIN ELS PISOS NOUS, COLLONS)!!!!!!!!

Entrebancs inesperats en la IV festa major alternativa de Calaf

Calaf

Col·lectiu les granges

Dos dies abans de fer la festa major alternativa, se'ns feu arribà una carta en la qual un seguit de lleis i decrets poc descriptius, ens demanava l'anul·lació de la festa major. En la carta, se'ns demana una descripció acurada del lloc on es duria a terme la festa i les característiques d'aquesta, per finalitzar-la se'ns demanava una pòlissa de responsabilitat civil. També se'ns informava de forma solemne i educada que el fet de no presentar aquesta documentació, automàticament quedaria suspès el procediment de sol·licitud d'autorització per fer la festa major alternativa. Conseqüentment, després de llargues discrepàncies i donar moltes voltes el tema, a les 12 de la nit del dia abans gràcies a certa provocació causada per la ràbia, la senyora alcaldessa canvià d'idea i se li encengué la llum per poder-la organitzar al Casal del poble. Decepcionats però contents per haver produït sensació ens disposarem a reorganitzar-la.

Així doncs, la Festa Major començà amb un Sopar Popular el qual va transcorre satisfactòriament. A continuació s'encapçalà la festa amb la rumba cariñosa de Karlitos el Rata y Combosea i és llegí el pregó modificat per tal de donar constància dels processos en que ens havíem topat:

Bona nit fills i filles de Satan. Un altre dia la casa de la vila ens ha volgut escanyar,Jaja! Però sort n'hi ha que encara n'hi hagué un que es va saber enrotllar i aconseguí que ens la deixessin fer. I tot i que volen que ens fotem de fred, encendrem aquesta nit de bruixes, dimonis i diables/es a base de bona festa autogestionada i popular. Aupa les Granges i Visca la Festa Major Alternativa.

Un pregó simbòlic que volgué transmetre el sentiment d'impotència davant les entitats des de un col·lectiu emergent, i la existència del poder per part d'altres que amb un fil mouen tot el funcionament jurídic. Finalment, la festa acabà amb un Soundsystema de Drum&Buss.

El dia següent, a la tarda es va fer el Campionat de Futbolí que durà tota la tarda i va ser molt equitatiu. Els tres primers reberen un futbolí de fang fet pels propis organitzadors i un premi proporcionalment als participants. A la nit es desencadenà el concert tant esperat de : Terrorismo Sonoro, Mano Armada, Penetres i Código.

Fou una Festa Major participativa i amb eufòriques ganes de continuar endavant amb la lluita, tot i que tinguem entrebancs entre mig, lluitarem amb esforç fins aconseguir l'objectiu desitjat.

¡¡¡¡FEM TOTS JUNT@S DE LA FESTA LA REVOLUCIÓ SOCIAL!!!!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

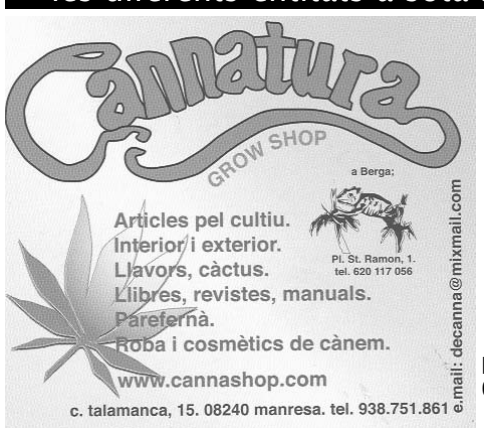

plaça Europa nº7
08600 berga

tel.botiga
938212895

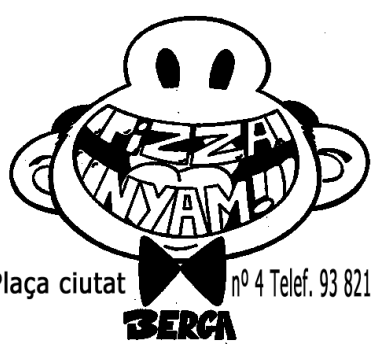

c/ Plaça ciutat nº 4 Telef. 93 821 03 64

c/ Estació,2 08650 SALLENT Tel. 938371653

Sant Cornerli i la febre del formigó

Pancartes de protesta a Sant Corneli.

Sant Corneli
Gbx

Un exemple més de la febre constructora i de les seves conseqüències a la comarca el trobem amb el projecte d'obrir una pedrera al costat del nucli de Sant Corneli, al terme municipal de Cercs, que ha trobat la oposició frontal dels seus habitants. Des que ho van saber, ara fa uns mesos, aquests han començat tot un seguit de protestes que es visualitzen en pancartes a moltes cases i pintades. Sota l'argument que "la quantitat d'obres públiques i privades fa que hi hagi una manca d'àrids per a la construcció"*, l'empresa Roca Cercs S.L. pretén obrir una explotació d'unes 30 hectàrees a trenta anys en un sòl qualificat de rústic, poc més amunt d'aquesta antiga i històrica colònia minera, i just al costat d'un polvorí en actiu. Davant les queixes de l'Associació de Veïns de Sant Corneli, més de 700 signatures i el suport de diversos grups i entitats, l'alcalde Ferran Civil (CiU) afirmava recentment en un ple no estar-hi a favor -tot i haver amagat i silenciat el projecte durant força temps- i passava la pilota a la Generalitat. Es dóna la circumstància que l'enginyer tècnic de l'explotació de la pedrera és Josep Chacón, regidor també de CiU al mateix municipi. El projecte suposaria irreparables danys mediambientals i paisatgístics (en una zona prou degradada per les antigues mines i explotacions a celobert i la veïna Central Tèrmica, que segueix contaminant amb carbó Sud-africà), així com greus molèsties al veïnat, per la circulació de 100 camions d'anada i tornada per dia (18.000 tones i una voladura setmanal), amb tot el seu soroll i polseguera. Malgrat tot, l'imperi del formigó avança; el primer negoci del país al servei dels cacics locals, amb la inefable complicitat de la classe política.

*Salvador Fernandez, gerent de Roca Cercs S.L. a Regió 7.

Roberto B. Lopez comença una nova vaga de fam

Nota de redacció: Aquest article fóu enviat el dimarts 14 de setembre com assenyala el mateix , pel que suposem que en Roberto ja ha deixat la vaga de fam. Tot i així volem reproduïr-lo per tornar a recordar les seves demandes que són les mateixes de moltíssims altres reclusos.

Saragossa
GSP

El pres ROBERTO B. CATRINO ha decidit posar-se en vaga de fam i set a partir del dia d'avui (dimarts 14 de Setembre), després d'informar-nos telefònicament d'aquesta decisió i de la comunicació de la mateixa, a través d'una instància a la direcció de la presó.

El Roberto (nascut a Tremp -LLeida- i resident al Berguedà), es troba acomplint condemna a la presó de Zuera (Zaragoza) , després de que fos progressat al 2n grau penitenciari i traslladat a aquesta presó des del mòdul F.I.E.S. de Huelva fa aproximadament 3 mesos.

Els motius d'aquesta decisió són la falta d'honestedat de les autoritats penitenciàries:

Abans del seu trasllat des de Huelva va ser informat per la direcció d'aquella presó que seria traslladat a una presó, el més pròxim possible a Catalunya, on podria desenvolupar activitats d'estudis i formació que allà li eren negades per estar classificat dins el règim F.I.E.S.. Ara, a la presó de Zuera, es troba que no pot fer res d'això.

També exigeix que se li faci efectiva l'aplicació del temps corresponent a les redempcions, que segons la seva situació penal regulada per la pròpia llei penitenciària sumen 35 mesos. La seva immediata aplicació el posaria pràcticament al carrer.

L'altre reivindicació que exigeix és l'efectivitat del seu trasllat definitiu a una presó de Catalunya, a prop del seu lloc d'orígen i residència i a prop de la seva família i amics, d'on va ser allunyat fa més de 4 anys. Aquesta petició també es correspon amb allò legalment establert per la seva pròpia llei.

El seu estat d'ànim davant d'aquesta injusta situació és desesperant. Es troba indignat, després de tants anys de lluita dins el F.I.E.S., veient com se'l rifen fent-li promeses que després no acomplèixen i com juguen amb els seus drets contemplats en la pròpia llei penitenciària. L'última novetat és que va ser canviat de mòdul (del II al IX), sota el pretext que estaria millor i que tindria accés als tallers, però ell afirma que la seva situació no ha fet sinó empitjorar. Ha acabat sentenciant que no pot continuar més en aquesta situació a no ser que busquin que perdi els papers i acabi fent una bogeria per fotre-li 20 anys més de presó.

El seu estat físic tampoc ofereix un panorama esperançador: Malalt del VIH, el propi Roberto pronostica que en 4 dies de no menjar ni veure res haurà de ser portat a un hospital per extremar la seva atenció mèdica degut al deteriorament del seu cos.

ACCIÓ!!!

Cal exigir a la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació de Catalunya i a la Dirección General de Instituciones Penitenciarias de Madrid el seu trasllat immediat a una presó catalana. Cal exigir a aquests organismes penitenciaris l'aplicació immediata de les redempcions que li corresponen. I mentre que la situació del Roberto no canviï, cal exigir a la direcció de la presó de Zuera el control rigorós que l'estat d'una persona presa en vaga de fam i set exigeix (seguiment i atenció mèdica diàries, trasllat de tots els informes mèdics -diariament- al JVP i a la propia DGIIPP...). Així mateix cal exigir al jutjat de vigilància penitenciària de Zaragoza el control judicial absolut d'aquesta situació. TAL I COM HO DIUEN LES SEVES PROPIES LLEIS!!!

Cal denunciar l'hostigament i l'abandó legal del que està essent objecte el Roberto per part de tot el sistema penitenciari. És una qüestió de respecte a la dignitat i els drets humans de la que tots i totes en tenim una part de responsabilitat. No podem ignorar aquesta realitat criminal!

Envia cartes, fax, e-milios, telefona als responsables d'aquesta situació per exigir que acomplèixin les seves lleis i respectin els drets del Roberto, com haurien de fer amb qualsevol persona:

Dirección del C.P. Zaragoza
Juzgado de vigilancia Penitenciaria de Zaragoza
c.p. 50800 - (Zuera) Zaragoza
c.p. 50800 - Zaragoza
Tlf.: 976698405 (Seguridad) I
Tlf.: 976208182 (o /3)
Fax: 976698456 (Régimen) I
Fax: 976208259
DGSPiR DG II PP
Jesús Martínez i Marín C/ Alcalá, 38-40
Cap del Servei de Rehabilitació
28071 Madrid
C/Aragó 332 I Tlf.: 913354700 (Centralita)
08009 Barcelona I Fax: 913354062 (Traslados)
Tlf 932140167, Fax 932140156
dgip@dgip.mir.es
jmm@gencat.net
Departament de Justícia (Generalitat)
Albert Batlle
Conseller de Justícia
C/Casp 26
08010 Barcelona

Col·lectius de l'alt Llobregat

Manresa
Na Bastardes

Fa uns dos anys i mig, un grup de gent de Manresa vam començar a reunir-nos amb ganes de trobar un espai. I el 18 de maig de 2002, una quarantena de persones vam ocupar l'antiga casa Na Bastardes, situada al numero 13 d'aquest mateix carrer. Aquell dia es va destinar a la neteja de la casa, a fer les primeres reparacions i a assegurar-la. La primera setmana va ser molt intensa, i gràcies al suport i l'ajuda de moltes persones es va avançar molt en l'acondicionament de la casa. Les raons que ens van moure a ocupar va ser l'alliberament d'un espai per la reflexió, el debat i la lluita, que permeti donar una alternativa al pensament únic i a les formes de convivència oficials, sempre intentant trencar amb les dinàmiques autoritàries i de jerarquització, i per altra banda, la voluntat de fer front a l'especulació que s'està duent a terme des de l'Ajuntament, immobiliàries, constructores... a la ciutat i als preus desorbitats que no permeten un accés fàcil i digne a l'habitatge. I per últim, parar els peus a aquest afany de construir un Barri Antic de luxe, lluny de les possibilitats econòmiques del seu veïnat i passant per sobre de la memòria històrica del barri i la seva identitat. Des del principi Na Bastardes s'ha utilitzat com a vivenda i també s'ha obert com a centre social, en algunes èpoques més periòdicament i actualment s'obre puntualment quan hi ha activitats. Al llarg d'aquests quasi dos anys i mig d'ocupació s'han fet tallers d'antiautoritarisme, de gènere, d'antipsiquiatria, de reparació de bicis, d'horticultura, de fotografia... s'han fet també debats sobre drogues, l'Iraq, Palestina, immigració... Hi ha hagut passis de videos i pel·lícules, exposicions i al principi s'obria una cafeta 4 tardes a la setmana. S'han fet jornades per aprofundir en temes concrets: les jornades de guerra civil i revolució social, que van durar dos mesos, jornades antirepressives, sobre l'especulació, sobre transgènics... També s'han fet xerrades d'ocupació, presons, Itoiz, dels detinguts del 12 d'octubre... I un parell de festes i tot. Des de l'assemblea de la casa s'ha participat també en l'organització de la festa major alternativa de fa un any, i es participa en la coordinadora antirepressiva de Manresa. Així com al principi les assemblees de la casa eren bastant nombroses, ara s'han anat reduint, i quedem un grup d'una desena de persones. El centre social s'obre quan hi ha alguna activitat de cara a la gent, però a part hi tenen lloc les assemblees de la casa, que es fan els dilluns, i a més s'hi reuneix també una assemblea de dones, una assemblea contra les presons i la societat carcerària, i el grup de boikot nascut durant les mogudes en contra la guerra d'Iraq hi fa alguna activitat. En aquests moments s'estan realitzant dos tallers periòdicament a la casa, un d'electricitat, i un d'autodefensa (Thai box). I hi ha previstes algunes activitats de les quals us anirem informant a mesura que sapiguem dia i hora.

Sallent
Amics d'Agustin Rueda

El col·lectiu "Amics d'Agustín Rueda" de Sallent va néixer el mes de febrer de 1998 per organitzar els actes del 20é aniversari de l'assassinat del nostre company Agustín Rueda a la presó de Carabanchel la nit del 13 al 14 de març de 1978.

Els actes van tenir un important ressò dins del món llibertari, i ens va permetre conèixer a molts altres companys i companyes de tot Catalunya i part d'Espanya.

Molta gent que havia participat en les protestes, manifestacions i accions que es van esdevenir quan l'Agustín fou assassinat van participar voluntàriament i espontàniament en els actes. També vam construir una exposició que ha recorregut una bona part del territori català i el nom de l'Agustín i la seva lluita continuen vius.

És de destacar que en el transcurs d'aquells dies vam conèixer al company Juan de la Llagosta i, a iniciativa seva i juntament amb els companys del Berguedà, l'Hospitalet i Granollers vam celebrar poc temps després la I Marxa del Maquis per la recuperació de la Memòria Històrica, amb la repercussió que el temps ha donat tant en l'àmbit acadèmic i d'unió (encara que fos, desgraciadament, temporal) dels col·lectius llibertaris.

El nostre objectiu es la difusió de les idees llibertàries així com restaurar la memòria del nostre company, tanmateix es fa un seguiment del món de les presons i es col·labora tant com es pot per seguir amb l'última lluita en que l'Agustín va deixar la seva vida.

Salut i anarquia!

Navarcles
Cal Carrasclet

El projecte de Cal Carrasclet comença ara fa 4 anys amb la obertura de la botiga de Comerç Just i Solidari, durant el primer any es comença a condicionar el darrera de la botiga, que és on actualment hi ha el Carrrasclet. Finalment s'inaugurava ara fa gairebé 3 anys el projecte de Cal Carrasclet, que per sobre de tot vol ser un punt de trobada per tota aquella gent que no creu en el sistema actual i que no troba un espai on poder expressar-se lliurement. Per això lluny de personalismes i col·lectius el Carrasclet és de tots i per a tots,restant obert per qualsevol activitat que si vulgui organitzar per qualsevol. Funciona de manera assembleària i autogestionada intentant arribar sempre al consens entre tothom i així, poc a poc, entre tots, iniciativa per iniciativa, anar establint un veritable contrapoder popular.

Horaris:
Divendres i Dissabtes de 20:00 fins ....(que s'acabi la nit)

Adreça: carrer Sant Benet número 35, Navarcles.

Monistrol de Montserrat

CNT de Monistrol de Montserrat

Malgrat que hi hagi molt estesa la falsa idea de que la Confederació Nacional del Treball (CNT) ja no existeix, nosaltres, des del Sindicat d'Oficis Varis (SOV) de Monistrol de Montserrat, volem constatar que encara avui continuem lluitant cada dia amb més força, més gent i més ganes. Actualment, només a Catalunya i les Illes Balears hi ha 19 sindicats en funcionament.

Al SOV Monistrol, després de cert temps de no haver tingut gairebé activitat sindical (exceptuant les consultes per qüestions laborals com els acomiadaments), hi ha hagut un clar i fort increment de l'afiliació i, el més important, de militància.

Això ens indica que la classe treballadora no està disposada a acceptar les condicions laborals i socials imposades, cada cop més negatives pels/les treballadors/es (ett's, immigració, precarietat laboral,...), més favorables per la patronal i l'estat (fàcils acomiadaments, reduccions de plantilla, suspensions de pagament, contractes "basura"...) i amb l'agreujant que els sindicats "grocs" CCOO i UGT els faciliten la tasca.

Una clara mostra d'això n'és, per exemple, el bon funcionament de la Secció Sindical de CNT a l'empresa de serveis de Montserrat on, aquesta, és la força sindical majoritària.

Nosaltres estem molt il·lusionats amb diversos projectes en els que estem treballant, com són les Jornades Llibertàries de la Catalunya Central (xerrades-debat, concerts i altres activitats per fer constar que l'anarcosindicalisme continua actiu), l'autogestió i la col·laboració en altres projectes de col·lectius afins.

Ja per acabar, us convidem a que vingueu a participar en els nostres projectes de la forma que cregueu més convenient (aportant idees, opinions, afiliant-vos...). Les permanències són dimarts de 19 a 21h i divendres de 20 a 22h. El dia de l'assemblea és cada divendres a les 20h i està oberta a tothom qui hi vulgui participar, sense la necessitat d'estar afiliat. Ens podeu trobar a:
CNT-AIT.

SOV Monistrol de Montserrat
C/Sant Pere, 35
08691 Monistrol de Montserrat
E-mail: cnt_ait_monistrol@yahoo.es

Per a més informació:
www.cnt.es
www.cnt.es/crcatalunya_bal

Salut i Anarkosindicalisme!!

Berga

Ateneu llibertari del Bergueda

L´Ateneu llibertari del berguedà neix l'any 1995 de la necessitat de vàries persones de dotar-se d'un espai social a Berga, amb els referent d'ateneus d'altres indrets, així com recollint un cert llegat de la CNT local. Part del seu fons documental s'ha anat cedint al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Anteriorment també havia existit a Berga Can Nel.les, un col.lectiu proper a les lluites internacionalistes i d'insubmissió i represaliat per aquest segon motiu per la Guardia Civil. Des de llavors l'Ateneu ha funcionat com a local alternatiu d'on han sorgit molt diverses activitats puntuals des d'una base horitzontal: xerrades, exposicions, sopadors, vídeos, campanyes...i ha estat espai diari de trobada, comunicació, contrainformació o intercanvi. L'Ateneu es gestiona des d'una assemblea setmanal oberta, que tira endavant el dia a dia d'un espai que ha de generar crítica, contrapoder i alternatives socials. A partir d'aquí l'Ateneu ha estat embrió d'iniciatives més o menys reeixides que al llarg dels anys han emprès una autonomia propia -com és el cas del Pèsol Negre- o de relacions personals i ha servit d'espai de confluència de consciències crítiques des de diverses perspectives, referents o tradicions revolucionàries, que ens han obligat a certes flexiblitats i no dogmatismes, a vegades difícils, però interessants. Actualment, al marge de les activitats extraordinàries, l'Ateneu es troba obert quasi totes les tardes, per anar a petar la xerrada, per pujar al rocòdrom, fer una partida al ping-pong, repassar l'agenda cultural, per llegir o fer un cop d'ull a la contra-informació actualitzada i l'arxiu, i sobretot per proposar i anar practicant i experimentant autogestió. D'entre els projectes actuals hi ha el de mantenir el compromís amb les lluites contra el patriarcat, contra els feixismes i autoritarismes, contra el capital i amb la solidaritat internacionalista, mitjançant la formació i difusió, i per això ens plantejem continuar amb el que hem fet i ens proposem, entre d'altres, de fer un taller de ràdio, cel.lebrar els nostres 10 anys d'una manera sonada, i alimentar l'oci alternatiu i no mercantilitzat com cada any i ja en farà 10, a les barraques de Patum, la nostra festa major. I per tot això esperem que noves persones ens facin arribar noves ganes i energies, que per molt que les nostres estan molt vives, les hem de renovar cada dia.

Ens trobem a Cal Corneta, al carrer de la Pinsania n 7.

Salut i autogestió!

Berga

Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs és un centre de recerca, documentació i difusió històrico-social de l'Alt Llobregat. És per això que duem a terme una tasca de recopilació de tot tipus de documentació referent a la història social, alhora que organitzem actes de difusió cultural i oferim recursos pedagògics. Igualment, des de la nostra associació, afavorim diversos moviments i iniciatives socials, alhora que posem a l'abast de tothom les cultures de la dissidència que avui resisteixen i proposen diferents alternatives socials.

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (CEJEB) fou creat l'any 1986 però no va ser fins el 1998 que nodrit de gent nova va iniciar una etapa de gran activitat. Des de la primera xerrada, al maig de 1998 sobre els "Fets de Fígols", ha portat una intensa activitat de recerca i difusió cultural posant una especial atenció en la història social del Berguedà.

El CEJEB ha organitzat moltes xerrades, col·loquis, cinefòrums, exposicions i moltes altres activitats culturals com per exemple la Marxa-homenatge als Maquis que es fa cada estiu o les jornades també anuals de la primavera. En relació a aquesta intensa activitat de recuperació del nostre patrimoni cultural i de la memòria històrica cal citar també l'adhesió al manifest "Combat per la Història" en contra de la història oficial pactada durant la transició i que condemna a l'oblit tot aquest patrimoni incòmode pel poder.

L'any 2001 amb l'entrada de nous membres vam inaugurar la nostra seu social, compartida amb l'Associació cultural Columna Terra i Llibertat, tanmateix ara aquesta associació ja té local propi.

Tenim part de l'arxiu de Josep Ester Borràs -donat per Odette Ester-, de la CNT i les Joventuts Llibertàries (JJLL) de Berga, donat per l'Ateneu Llibertari i altres fons. La nostra tasca també passa per l'edició de diversos tipus de material. El maig de 2003 vam editar el primer número de la col·lecció documents: la reproducció facsímil del periòdic obrer de Gironella Luz y Vida. I actualment treballem en diversos projectes, el primer que pensem que serà editat és el Butlletí de Berguedans a l'Exili en versió facsímil i amb un ampli estudi introductori. Igualment disposem d'una àmplia i comlpeta distribuïdora de llibres i material alternatiu.

Per contactar amb nosaltres:

Adreça: c/ del Balç número 4 baixos dreta, a Berga.
Adreça postal: apartat de correus 16 de Berga, 08600.
Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org
Pàgina web: www.berguedallibertari.org/webcejeb

Olvan

Ateneu Popular Olvanès

Es pot dir que l'Ateneu Popular Olvanès (APO) encara està en una fase embrionària del projecte. Malgrat tot, ja s'han portat a terme diverses activitats, des de concerts a actes com les del passat 12 d'octubre, amb dinar popular i documentals com el Vivir la Utopia i Els morts de la transició.

L'APO sorgeix a partir de dos elements bàsics. El primer, la disposició d'un local, anomenat Ateneu d'Olvan (originalment Ateneu Llibertari Olvanès) construït pel sindicat (CNT) i amb col·laboració de l'Ajuntament durant la II República. El segon aspecte seria el del col·lectiu que es crea amb l'objectiu d'aprofitar totes les potencialitats que ens ofereix l'Ateneu del nostre poble, però també de no oblidar i de continuar la tasca que ja van iniciar en el passat altres veïns nostres. Aquestes, doncs, són les bases sobre les quals es vol fonamentar l'Ateneu Popular Olvanès.

La idea inicial del nom APO prové de la voluntat d'agrupar. Agrupar ganes de treballar però també tot tipus de pensaments i ideologies sempre que siguin de caràcter antifeixista, lluitin per una organització de la societat igualitària i també lliure i acceptin el nostre funcionament assembleari. Bàsicament, però, les ideologies de la nostre gent es mouen en l'independentisme i el moviment llibertari. Aquesta composició, que és contradictòria, prové d'aquesta voluntat d'agrupar degut a que el poble és petit. Tanmateix, nosaltres no ho valorem com un fet negatiu sinó ben positiu, doncs ens permet, a part de continuar, treballar de cara al poble amb més garanties. D'altra banda, el funcionament assembleari assegura que tothom pugui aportar les propostes que vulgui. A més, s'ha de tenir en compte que l'amistat i solidaritat entre tots i el fet que es treballi de cara al poble no porten en cap moment a actituds de boicot entre nosaltres. És a dir, les propostes no es solen qüestionar pel seu caràcter ideològic (sempre sota els mínims anteriorment citats) sinó per si són realitzables, assequibles, com es poden fer, etc. Es pot considerar que predomina la idea que encara ens queda molt per fer i que, tenint en compte que som pocs, junts el treball serà millor.

Un altre aspecte a tenir molt en compte i a valorar positivament és la bona sintonia i col·laboració que hem trobat amb els col·lectius de Berga i Gironella. No podem oblidar-nos tampoc de la gent del poble que, espontàniament, vé a ajudar-nos en qualsevol cosa, gent que no et vindrà a una assemblea però que a l'hora de treballar de cara al poble sempre surt. Des d'aquí un agraïment a tots ells.

Els problemes però també existeixen, i es basen, sobretot, en que no hi ha massa regularitat en les nostres assemblees. D'altra banda, aquestes, de vegades, també tenen dificultats en el seu funcionament, sovint duren molta estona i costa mantenir el fil de les qüestions a debatre i la gent es crema. Un altre tema és que no estem constituïts, ni com a organització ni com a col·lectiu, la discussió es centra en si és necessari o no, ho és? Fins ara som els que som i tothom pot participar-hi, però els dubtes han sorgit arran de qüestions com alhora de pagar coses, etc. Esperem, tanmateix, que l'experiència vagi millorant tot plegat. Acabar dient que teniu les portes obertes de l'Ateneu d'Olvan (i esperem que a partir d'ara ho estiguin molt més sovint).
Salut i llibertat!

Berga

Ateneu Columna Terra i Llibertat

L'ateneu Columna Terra i Llibertat som un col·lectiu llibertari del Berguedà que ens dediquem bàsicament a l'estudi, la difusió i la pràctica de la cultura llibertària. Portem el nom de la columna anarquista de milicians voluntaris, que va anar a lluitar contra els franquistes i a fer la revolució social, on van anar la majoria de revolucionaris berguedans l'any 1936.

La nostra activitat passa des de la recuperació del Primer de Maig a Berga, fins al suport als presos que lluiten per la seva dignitat. Tot plegat passant per xerrades, concerts, campanyes reivindicatives, etcètera.

Existim des de 2001 i en un principi vam compartir local amb el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs al carrer del Balç número 4 baixos. Tot just estem a punt d'inaugurar el nostre nou local al costat del que fins ara compartíem. Serà un espai de trobada per a totes les persones amb ganes de canviar el món que ens ha tocat viure, un espai obert a qualsevol iniciativa encaminada a combatre el poder, les injustícies i les desigualtats i qualsevol negació de la llibertat.

Per contactar amb nosaltres:

Adreça: c/ del Balç número 4 baixos esquerra, a Berga.
Adreça postal: apartat de correus 16 de Berga, 08600.
Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org
Pàgina web: www.berguedallibertari.org/webactll

Sallent

Un nou ateneu llibertari al Bages?

Fa uns quants dies que uns quants companys de Sallent "conspiren" per la creació i posada en marxa d'un Ateneu Social i Llibertari al seu poble. De moment és tant sols una idea -ferma- i, deixant de banda algunes persones que ho veuen amb escepticisme, els principals impulsors estem fermament convençuts que l'any 2005 i haurà un espai alliberat i autogestionat al nostre poble on farem realitat projectes d'àmbit cultural contra-informatiu, alternatives de consum i de treball, punt d'informació socio-laboral per a joves i immigrants i distribució de música, publicacions i artesania, sempre fora del mercat alienant i capitalista ferotge on vivim. Es a dir, un alè d'aire fresc on les consciències i les persones treballin per a un món millor i llibertari.

La il·lusió és molta i ja tenim pensat com engegar-ho. Tindreu notícies puntuals en els propers números del Pèsol.

Membres del futur "Ateneu Social i Llibertari Ramon Vila Capdevila". Sallent.
PD. El nom no és definitiu i és tant sols una proposta.

Gironella

Associació cultural la fona

L'espectativa de crear un espai a Gironella (inexistent fins el moment i no per això menys necessari) on poder proporcionar als joves (i perquè no, també als més grans) l'oportunitat de crear un esperit crític davant les injustícies del dia d'avui estava en la ment de dos grups de joves del poble. Per fortuna, un bon dia tot parlant va sorgir aquesta inquietud mútua.
Des de llavors mateix vam decidir unir les nostres idees i tirar endavant un projecte d'associació. La paperassa i tota la burocràcia necessària per a legalitzar-se com a associació va ser un procés llarg i cansat, tan per les traves que vam anar trobant com per la frustració que causa veure que passa el temps i encara no has pogut començar a treballar en el que realment desitges, que encara avui continua amb la recerca de local.
Malgrat tot, no hem perdut les esperances, i continuem lluitant per fer realitat una via de formació i educació, un lloc de trobada on tinguin cabuda tan l'intercanvi d'opinions com la possibilitat de cultivar les nostres ments i, evidentment, les de tothom que es vulgui sumar a nosaltres.
Des de La Fona esperem despertar el teu interès per millorar l'estat de les coses, així com la teva col·laboració per fer realitat aquesta iniciativa.
Hem de fer pinya!

lafona@hotmail.com

qui som?

La Fona es defineix com a associació cultural sense ànim de lucre. La idea del seu naixement sorgeix de la política i el sistema general establerts, i de les seves conseqüències socials tan injustes i inhumanes. Creiem que la desinformació és la causa del conformisme actual.

què volem?

Volem crear un espai de debat a l'abast de tothom. El nostre objectiu principal és alliberar la ment de tota persona perquè pugui pensar , opinar i jutjar per ella mateixa sobre les circumstàncies en que vivim, i alhora promoure el canvi.
També creiem important afavorir les iniciatives locals, estar en contacte amb altres associacions, col·laborar amb actes arreu, potenciar les cultures i l'enriquiment cultural, etc.

per què ho volem?

Els motius són ben clars: millorar la societat I combatre les injustícies és tasca de tots, però a títol personal és difícil canviar les coses. Així, mitjançant l'associació com a punt de trobada, esperem unir les nostres forces amb les de tot aquell qui ho desitgi per tal d'avançar cap a un futur més digne i lliure.

Atacant l'autodefensa

Manresa
Etc

El passat 21 d'agost del 2003 un grup de tres persones estaven penjant uns cartells a la localitat de Cardona quan una patrulla de mossos d'esquadra, al veure-les, les van aturar. Aquests van registrar el cotxe i les tres persones en qüestió. Durant el registre, a una noia li van prendre un spray d'autodefensa que duia a sobre i se'l van quedar tot i que aquesta els va dir repetidament que era homologat i l'havia comprat en una armeria sense cap tipus de problema. En una altre ocasió ja li havien pres un spray com aquest, però el que no sospitava és el que passaria més tard. El passat 3 de Maig, després de més de 8 mesos, amb gran sorpresa aquesta mateixa noia va rebre via correus un expedient sancionador que l'obligava a pagar una multa de 301 euros. Els motius de la multa: infracció greu per excedir-se en els límits permesos en la normativa de tinença o utilització d'armes, posant en perill la seguretat ciutadana. Queda a criteri de les autoritats o del seus agents apreciar si el portador de les armes té o no necessitat de portar-les a sobre. La interposició d'un recurs, al·legant que treballava a les nits i que més d'un cop s'havia trobat amb actituds amenaçadores i intimidatòries caminant pel carrer tot tornant cap a casa, no va servir de res com era d'esperar.

Fets com aquests són bastant habituals i no és que aquest cas en concret tingui especial rellevància. Personalment però, he volgut utilitzar-lo per visualitzar un cop més les pràctiques autoritàries, prepotents, clarament intencionades d'un dels braços executors de l'Estat. Aquest maleït Estat que amb les seves polítiques governamentals imposen un omnipresent control policial als carrers, en nom de la seva podrida pau social. Amb la hipocresia al règim del dia ens parlen de seguretat ciutadana, mentre si tu decideixes anar amb precaucions davant una possible agressió, portant un esprai d'autodefensa a sobre, et posen una multa de 300 euros acusant-te a tu de ser el perill. Volen fer-nos confondre la seva seguretat i la dels seus privilegis amb la nostra. És justament d'ells i elles dels que ens hem de defensar. No poden suportar que una persona decideixi defensar-se amb els seus propis recursos i rebutgi els intermediaris estatals a l'hora de resoldre conflictes. I és que saben que confiar en una mateixa i descobrir les pròpies possibilitats escapant de les urpes governamentals és un perill per la seva existència i un enfortiment de la nostra autonomia i capacitat de decisió. Davant la por ens recorden constantment que la violència és monopoli de l'Estat. No perquè sigui així sinó perquè necessiten que així sigui.

Parlen i parlen de la violència de gènere i fan campanyes, anuncis, estadístiques... I continuen fermes les seves polítiques patriarcals, inherents a un sistema capitalista com en el que vivim, que són l'orígen d'aquesta violència de gènere (tan física com psicològica) que aparentment tanta preocupació genera en les altes esferes governamentals.

Restauració d'un mural després d'una bretolada corporativa

Manresa
Boicot preventiu

Uns desconeguts a sou de La Caixa van emblanquinar un mural autoritzat de Boicot Preventiu. El mural denunciava la participació d'empreses espanyoles en el repartiment colonial del botí de la guerra de l'Iraq, amb especial menció de La Caixa. (foto 1)

No deixa de ser curiós com s'han invertit els papers en aquest afer. El mural de Boicot Preventiu era perfectament legal, amb permís escrit de l'Ajuntament, i fet de dia, sense amagar-se de res i signant-lo. En canvi, la bretolada de La Caixa va ser una acció il·legal, feta d'amagatotis i de manera anònima. La típica gamberrada contra el mobiliari urbà.

No hi ha cap mena de dubte que l'autoria de l'acte vandàlic recau sobre La Caixa (sobre gent a sou de La Caixa). En la mateixa operació trinxeraire, aquest grup va emblanquinar altres referències a La Caixa en altres parets de Manresa, però no va tocar les denúncies de Boicot Preventiu contra altres empreses.

Boicot Preventiu ha reconvertit el mural en una denúncia dels fets (foto 2). Des de llavors el grup vandàlic no ha tornat a actuar. Sembla que pensen que hi han sortit perdent.

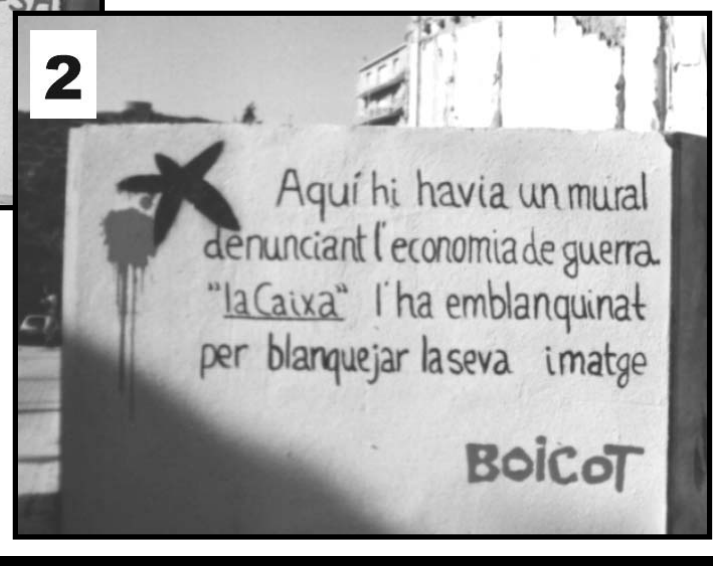

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

BAR MUSICAL
EL CAU
RONDA MORETA Nº57
08600, BERGA

la mafalda
-llibreria
-diaris
-papereria
BERGA

revolta
21
NOU DISC
'NO OBLIDIS MAI'
www.propaganda-pel-fet.com

En construcció

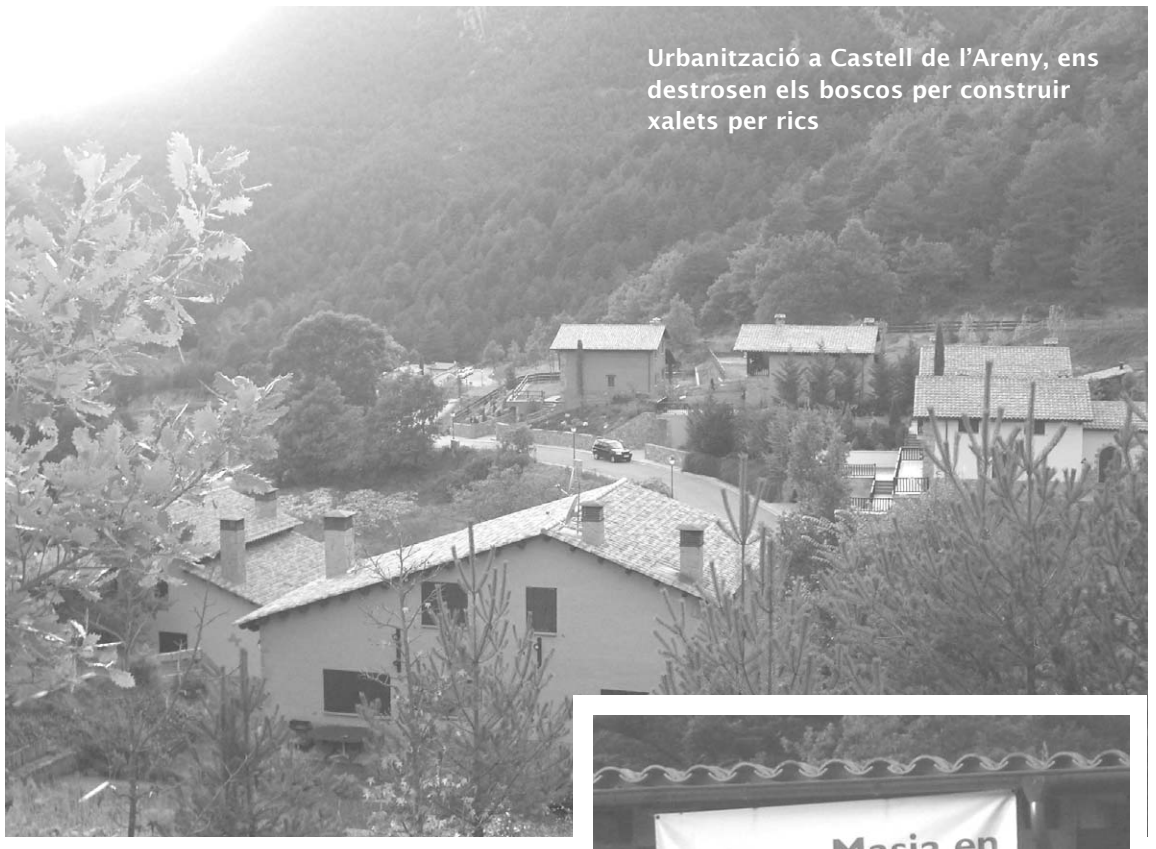

Urbanització a Castell de l'Areny, ens destrosen els boscos per construir xalets per rics

El Berguedà

M.

Ja fa un grapat d'anys que el Berguedà va començar a convertir-se en la comarca fantasma. Va venir la crisi del tèxtil amb el tancament massiu de fàbriques, es van començar a desmantellar les mines (Carbones de Berga, SA), i això va ser un cop fort per una comarca que vivia de les mines i del tèxtil. Avui la presència del tèxtil a la comarca és testimonial, i les úniques mines en funcionament (Carbons Pedraforca, a Saldes) estan també en procés de tancament imminent.

I així està la comarca, amb poca feina, molt precària, i tres ETT's. Els qui ja tenen certa edat potser aconseguiran alguna pre-jubilació o arribaran a tranques i a barranques a la jubilació. Però als joves, ¿què ens queda? No hi ha futur, que deien els punks; almenys no pas al Berguedà. Dia a dia anem construint la comarca fantasma, si més no de dilluns a divendres. Perquè no hi ha futur i haurem d'anar a buscarnos la vida a fora, probablement a la gran selva urbana (Barcelona), que si seguim així anirà creixent i creixent i la Diagonal aviat començarà als Monegros i la Meridiana a la Jonquera.
Aquesta és la societat que ens estan construint: al Berguedà sense futur, i la gran ciutat creixent, monstruosa, plena de pisets que més que un lloc per viure són un lloc on ficar-se, embussos de circulació, manca de zones verdes dignes de tal nom, sorolls, contaminació, etc.

I mentre nosaltres marxem de les nostres cases i pobles, veiem com es va construint al nostre entorn, de forma totalment incomprensible, deixant un paisatge grotesc de pobles abandonats però cada cop més grans. ¿Com s'entén això? Potser és que ja no hauríem de parlar de pobles, sinó d'urbanitzacions, que no té res a veure una cosa amb l'altra. Sí, mirem els nostres pobles i veiem créixer carrers i xalets. El boom immobiliari és evident: s'estan construint o s'han construït urbanitzacions a Borredà, Castell de l'Areny, Saldes, Vallcebre, Vilada, Terradelles, etc. Potser els caps de setmana hi tindrem gent, a la comarca, però entre setmana serà un desert; un desert de formigó, maó i asfalt; no un lloc on viure, sinó una mena de parc temàtic de cap de setmana.

S'està construint molt, però ¿per a qui?. Evidentment, la gent d'aquí a part de no tenir el poder adquisitiu suficient per comprar una vivenda, ¿per què la volem una vivenda aquí si no hi ha feina i per tant viure-hi resulta impossible?

I mentre nosaltres marxem de les nostres cases i pobles, veiem com es va construint al nostre entorn, de forma totalment incomprensible, deixant un paisatge grotesc de pobles abandonats però cada cop més grans. ¿Com s'entén això?

El passat 17 de setembre, Maragall va clausurar l'assemblea de la Comunitat de Treball del Pirineu a la Seu d'Urgell, i -com fan sempre els polítics quan es despenjen per aquests verals- va omplir-se la boca de bones intencions. Res; populisme, demagògia. Sense ton ni son, allà, en calent -com ell mateix va admetre-, es va treure del barret un impost o taxa que gravaria les transaccions de compravenda sobre terrenys i finques en les comarques del Pirineu català. És una "reflexió teòrica que s'hauria d'estudiar a fons, va dir; però com si ja fos una realitat -ja sabeu que de tant en tant té les seves "alcaldades" el xicot- va avançar que el nou tributs serviria per aturar l'especulació immobiliària i alhora seria una nova font d'ingressos que revertiria en més inversions al Pirineu. Vaja, que si volem inversió al Pirineu hem de treure els calés d'aquí, no podem pas anar-los a "gorrejar" a Barcelona! D'això se'n diu solidaritat! Hi ha una regla de tres molt senzilla que fa així: al Pirineu hi ha pocs habitants -¿he dit habitants? Perdó, volia dir vots- i això significa no existir a nivell polític.

Aquesta proposta segurament no es durà mai a la pràctica, i en cas que fos així encara queden anys i panys d'estudis i comissions, i, sobretot, dinars, molts dinars... . I quan finalment es duria a terme ja podeu comptar a qui beneficiaria. Però no patiu que això aviat quedarà en l'oblit, que les paraules se les endú el vent i si en tornem a sentir parlar no serà fins la pròxima campanya electoral, quan tornin a pujar per aquí carregats de projectes ambiciosos per les nostres terres. Mentrestant, els nostres "estimats" polítics i demès classes benestants s'aniràn construïnt els seus xaletets per despenjar-se per aquí un parell de cops l'any amb la dona i els nens o amb qui sigui.

En canvi, per a les classes populars què hi ha? Es construeixen pisos nous, però al mateix temps veiem un munt de pisos abandonats al centre de Berga, sense anar més lluny. Pisos buits i que cauen de tant en tant, com ja s'ha denunciat des d'El Pesol Negre; vaja, que molta especulació i moltes hòsties, però la comarca està que carda pena i anirà a pitjor.

I, per si fos poc, ara ens acabaran de destrossar la comarca amb un faraònic eix del Llobregat que acostarà Barcelona a la Cerdanya i al Berguedà, perquè els caps de setmana els berguedans "a l'exili" tornem a casa els pares i avis, i els barcelonins de casa bona pujin a la segona residència. Ja està bé que es millorin les comunicacions, però hi ha maneres i maneres de fer les coses! A més, aquest eix, per variar, segueix l'estructura radial amb centre a barcelona. En canvi, no sembla que corri gens de pressa una bona carretera de Solsona a Berga, de Berga a Ripoll, etc. Sembla que Catalunya sigui Barcelona, i aquí dalt no hi ha res a pelar; la Generalitat no ha tingut mai cap respecte per les comarques, sempre se'ns ha marginat i tot el que es faci aquí (cases de segona residència, eix del Llobregat...) és en benefici de les classes benestants de la ciutat.

Una nova comarca està en construcció, una comarca que ven el verd per l'asfalt; els horts, camps i boscos per maó, pedra i formigó. Una comarca buida de dilluns a divendres, pura especulació; ¿què volem, ser com les Illes o la Costa Brava?

¡¡¡POBLES SÍ, URBANITZACIONS NO!!!

Catalunya no és Barcelonès, Baix Llobregat i Vallès: hi ha moltes més comarques!! Nosaltres també existim!! (i no només per pujar a verenejar...)

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

CAFE-BAR
Caracas
CARRER DE LAS PIQUES, 17
MANRESA

Bar Porró
c/Major (Manresa)

Solidaritat activa, urgent i immediata amb dos joves de l'Hospitalet

L'Hospitalet
Grup de suport a pres@s

Arrel d'una acció amb còctels molotov contra la comissaria de Sants la matinada del 4 d'octubre, aquella mateixa nit van ser detingudes, aïllades i torturades física i psicològicament tres persones vinculades al teixit associatiu de l'Hospitalet, Barcelona i Cornellà.

Durant el transcurs dels interrogatoris i les tortures, la Brigada d'Informació de la Policia Nacional va intentar per dos cops, sense èxit, que l'Audiència Nacional els apliqués la Llei Antiterrorista. Amb aquesta mesura pretenien allargar el període d'incomunicació i continuar amb la investigació policial amb total impunitat.

Després de colpejar-los repetidament i amenaçar-los de mort amb una pistola, la policia va aconseguir que dos d'ells signéssin una declaració autoinculpatòria. Tot i que als jutjats van negar les declaracions que havien fet a comissaria i van denunciar maltractaments, el dimecres 6 d'octubre el jutge va ordenar l'ingrés a presó de dos d'ells legitimant com sempre, i una vegada més, els mètodes policials.

Cal remarcar que és inusual el fet que sota els càrrecs de danys, desordres públics i resistència a l'autoritat hi hagi una ordre de presó preventiva.

Entenem que aquesta mesura respon a un escarment cap a ells i cap a totes les persones i col·lectius que lluitem per un canvi social.

Malgrat que el jutge va presentar la situació d'ingrés a presó com una mesura que s'allargaria com a màxim una setmana, la situació actual és més complicada. La Brigada d'Informació ha estat pressionant insistentment al jutge per tal de seguir amb les investigacions. Per aquest motiu ha denegat el recurs de la defensa i com a conseqüència directa el cas passa automàticament a l'Audiència Provincial, és a dir, que la presó preventiva es pot allargar fins el dia del judici.

Mentre que per danys materials els nostres companys estan privats de llibertat, el responsable de l'agressió feixista que es va produir durant les passades festes de Gràcia i que encara manté una persona en estat molt greu a l'hospital, ha sortit en llibertat sota el simple càrrec de "lesions". Això demostra que la justícia té una doble vara de mesura. Mentre els feixistes del 12 d'octubre segueixen fent el seu acte sota protecció oficial i policial, la gent detinguda durant la manifestació antifeixista del '99 estan a punt d'entrar a la presó. Mentre els lladres de "guant blanc" gaudeixen de règims privilegiats, les presons estan plenes de gent el delicte de les quals és ser pobres.

La repressió va en augment i dirigida cap a aquells i aquelles que qüestionem el sistema establert. No es jutgen els fets, sinó el compromís polític i el desig de llibertat. Hi hagi un govern de dretes o un tripartit anomenat d'esquerres, l'escenari repressiu es conserva, però sota la màscara progressista, les intencions són silenciar l'existència de qualsevol conflicte social.

No oblidem que, com ells, els companys de Torà, Terrassa, València, etc. s'enfronten a fortes penes de presó i necessiten tota la nostra solidaritat.

Demostrem-los que no estan sols, seguirem sortint al carrer per més que al poder li molesti el nostre suport!! (i sobretot per això)

Exigim la llibertat inmediata i sense càrrecs dels dos companys empresonats, el respecte a la presumpció d'innocència, el dret a la intimitat i a la pròpia imatge!!

Prou criminalització i persecució policial contra els moviments socials i altres formes de dissidència!!

QUÈ PODEM FER:

- Difondre i denunciar el tema mitjançant xerrades, publicacions i accions al carrer.
- Muntar autobusos i convocar al màxim de gent possible per la MANIFESTACIÓ EL 13 DE NOVEMBRE A LES 17 HORES A LA PLAÇA UNIVERSITAT DE BARCELONA.
- Col·laborar econòmicament amb la campanya de recolzament. El núm. de compte és el següent: BBVA 01822120000201536963
- Estar pendents de les pròximes convocatòries i noves informacions.
- Des del grup de suport es demana la intimitat dels companys i per tant no fer públics els seus noms tot i que es farà arribar l'adreça de la presó per què puguin rebre cartes i sàpiguen que no estan sols.

SOLIDARITAT ACTIVA AMB ELS COMPANYS EMPRESONATS.
NO HI SOM TOTS I TOTES FALTEN ELS PRESOS I LES PRESES.

Estrelles roges

Contradir-se,
construïr paradoxes
i fer capitombes amb l'inconcsient
sovint és la transcripció de la teva dignitat,
la irracionalitat de la fusió de distints punts cardinals que duus a dins,
l'eix abstracte de tendreses,
i d'estrelles.
De la teva absoluta, i total, llibertat
creada per tu mateix,
per tu mateixa,
per tal d'aconseguir
expulsar amb cada fet,
amb cada minúscul gest,
amb la simplicitat de cada acte,
un petit alè desencadenat
de tota manipulació social.
De tota intrussió arrassadora
que comença físicament,
oprimin-te les paraules
just quan el cor les començava a bategar,
degeneran-te els versos que tan sols volies cantar amb el vent;
i acaba transforman-te l'ànima en una espiral d'embulls,
desconcertada,
sotregada.
Senzillament vols ser,
un a un volen ser,
una a una volen ser,
volen treure forces de sota la pell,
formades per petites fossilitzacions de llum
i per acúmuls d'idees i somnis massa temps clandestins.
Volen treure les forces per aprofitar l'impuls dels sotrac
per donar vida a les seves utopies,
a l'univers d'utopies que llençaran a l'aire,
i amb elles, ascendiran les ments,
i volaran lluny,
on tot és més senzill d'entendre,
on les mirades no es compren,
on els cossos s'enamoren i no s'utilitzen,
i on els núvols s'observen i no es compren.
Lluny, molt aprop, presents, aquí.
On les jerarquies,
polítiques i normes
són inexistents elements
des del dia en que un suau xiuxiueig revolucionari
els va fondre.
Però no tot està perdut.
L'existència d'infinites xarxes de pensaments àcrates,
amb ganes de viure,
de sentir-se,
d'impedir que s'imposi una broma cruel,
un món sense colors,
són les marees presents de llibertat,
l'alternativa a un sistema depredador
que esclafa deserts de sensacions.
Salut.
I revolució.

BLANKA
1/9/2004

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Trencadis
Si vols passar una bona estona, Vine!
Plaça Pare Claret, 4 Tel. 938370752
08650 SALLENT

LA COPISTERIA
-Còpies en b/n
-Còpies en color
-Còpies de plànols
-Enquadernacions
-Estudi disseny
Tel. 822 22 45 Fax 822 23 05
Ronda Moreta, 59. 08600 BERGA

DE KANTU
SNOWBOARDS
C/ del Balç 5/ tel 654 78 73 27/ 08600 Berga

De divendres a diumenges, vigilies i festius de 17h a tancar
C/ Del Balç 2, Berga
BOHEME
Chillout Cafe

Despatxats, manipulats i estigmatitzats: la crisi del tèxtil torna a Navarcles

Navarcles

Hiram Gascoigne

Que el sector del tèxtil està en crisi és un fet consumat, una crisi permanent a la que la població d'aquestes comarques ja hi està acostumada. No és d'estranyar, doncs, que cada cert temps una o altra empresa decideixi estar en crisi. Molt sovint, estar en crisi simplement significa no obtenir els beneficis previstos i, molt poques vegades, acabar en pèrdues. La resposta de les empreses capitalistes a aquest fet és aplicar certes mesures, afectant directament als i a les treballadors/es, i poques vegades a l'activitat parasitària dels directius. Com s'explica que la remuneració autoestablerta pels directius hagi augmentat, en els darrers anys, 15 vegades més per sobre de l'augment percebut en els salaris dels i les obrers i obreres? I no obstant això, les mesures de crisi consisteixen en desregular les condicions laborals d'aquests últims.

L'actual crisi es fonamenta principalment en el fet que el mercat tèxtil s'obrirà a nivell internacional, moment en el qual, per exemple, podran entrar al mercat europeu productes tèxtils xinesos sense cap restricció. Aquest fet és aprofitat pels empresaris de la manera més lògica possible: adverteixen als i a les treballadors/es que cal fer-se més competitius (cobrar menys per la seva feina, treballar més hores, no agafar la baixa...) ja que sinó en el mercat seran més atractius els productes procedents d'altres països (per ser més barats) i els amenacen en fotre'ls al carrer si no accepten les mesures per fer-se més competitius; adverteixen a les administracions públiques que han de permetre aquesta desregulació ja que sinó tot el sector, i amb ell els i les treballadors/es i les seves famílies i pobles sencers, se'n van a la merda, i les amenacen en veure's obligats a traslladar l'empresa a altres llocs on els costos de producció siguin menors. És a dir, l'actual crisi serveix d'excusa perfecta per legalitzar la desregulació laboral i la deslocalització d'empreses.

Tal i com podem veure dia rera dia en els mitjans de comunicació aquesta estratègia empresarial ha reeixit, ja que ha convençut a treballadors/es, a l'administració pública i als sindicats. CCOO, per exemple, en un dels darrers números de la seva revista deia que l'entrada de productes tèxtils procedents de la Xina no afectaria al sector tèxtil català si, i aquí està la gràcia, els i les treballadores acceptaven certes reestructuracions en les empreses!

I tot això ens porta al cas de la TYPSA (DRESCA), de Navarcles, una de les principals empreses tèxtils del Bages, amb més de 200 treballadors en nòmina. El mes de juny passat l'empresa va fer saber als i a les treballadors/es que una de les naus (TYPSA 2) era una font constant de pèrdues i que, per tant, es veien obligats a fer fora els 35 treballadors/es d'aquesta nau i que, sentint-ho molt, els haurien de fotre fora amb només 20 dies per any treballat i amb un màxim de 12 anys (quan en aquesta nau, la major part passaven dels 30 anys treballats). Però si no ho acceptaven, haurien d'acceptar treballar 12 hores diàries i dissabtes inclosos.

El curiós d'aquest cas és que no es va fer res. Els i les treballadors/es van confiar en el Comitè d'empresa (format per CCOO i UGT), i aquest al seu temps va confiar en l'empresa. Totes les negociacions que va haver-hi entre el Comitè i la direcció van mantenir-se en el més absolut secret per als i les treballadors/es. És a dir, durant tot el procés de negociació els únics ignorants eren els propis afectats. Al mateix temps, quan els afectats van proposar fer vaga o alguna cosa a fer, el Comitè els hi ho va prohibir rotundament! No fos cas que l'empresa s'enfadés, deien. En aquest moment va quedar clar per a molts que alguns membres del Comitè es trobaven a les ordres de l'empresa.

L'empresa va presentar dues propostes que els i les treballadors/es haurien de votar: fer fora als 35 o bé a 15 (però sense saber qui serien oficialment, només rumors). Si fem comptes ja es veu quina de les dues va ser majoritàriament escollida: la àmpliament coneguda solidaritat obrera va fer que els 20 restants votessin a favor de despatxar-ne a 15! Així doncs, a finals del mes de juliol, uns dies abans de les vacances d'agost, van ser despatxats 15 treballadors, amb unes indemnitzacions que anaven dels 5 als 8 milions de pessetes.

Després d'aquestes negociacions l'empresa va presentar dues propostes que els i les treballadors/es haurien de votar: fer fora als 35 o bé a 15 (però sense saber qui serien oficialment, només rumors). Si fem comptes ja es veu quina de les dues va ser majoritàriament escollida: la àmpliament coneguda solidaritat obrera va fer que els 20 restants votessin a favor de despatxar-ne a 15! Així doncs, a finals del mes de juliol, uns dies abans de les vacances d'agost, van ser despatxats 15 treballadors, amb unes indemnitzacions que anaven dels 5 als 8 milions de pessetes. Es podria pensar ingènuament que els despatxats serien aquells/es treballadors/es menys productius/ves, però en realitat van ser aquells que tenien una major antiguitat: 12 passaven dels 30 anys i els 3 restants dels 20.

Els sindicats deien que van fer tot el que va estar a les seves mans; l'Ajuntament de Navarcles deia que no sabia res de res del que estava passant (totalment fals, ja que un grup de treballadors/es va anar a informar de la situació a la mateixa alcaldessa durant el mes de juny); el Departament de Treball de la Generalitat va acceptar l'expedient de regulació argüint que preferia a 15 despatxats abans que una empresa sencera tancada i deslocalitzada.

Una vegada al carrer aquests 15 treballadors i treballadores van organitzar-se, per fi al marge de qualsevol sindicat, i per mitjà de pancartes i fulls repartits per totes les cases del poble van fer conèixer el que havia passat. Amb aquesta acció l'únic que buscaven era desfogar-se. Però hi ha qui va veure'n profit de la seva situació: CGT es va presentar davant d'ells i elles com al seu salvador (quan durant tot el procés no havia fet absolutament res) i, en benefici propi, va encetar una batalla dialectal amb els sindicats presents a la fàbrica; alguns partits polítics de Navarcles, la CUP i ERC, minoritaris, van oferir-los qualsevol ajuda que fos possible, ara que tot havia acabat, per treure'n profit polític.

Per últim dir que aquells temps en els que tota la població es bolcava en ajuda dels afectats ja fa anys que ha passat. La gent del poble diu d'ells i elles que no saben de què es queixen si han marxat de l'empresa forrats (la gent del poble no sap o no es vol creure que han estat despatxats amb menys de la meitat del que per llei els hi corresponia), tampoc saben de què es queixen quan algunes de les treballadores estan en un curs subvencionat i, a més, passant-s'ho bé (la gent espera que estiguin enfonsades i plorant?).

Així doncs, aquests/es 15 treballadors/es han acabat despatxats, manipulats i estigmatitzats!

Magriña S.A. representa un perill pels seus obrers

Berga
AF

Com podeu veure en la llei de prevenció de riscos laborals, de les moltes obligacions de l'empresari, aquest en compleix ben poques. A continuació us intentaré explicar el meu cas dins de l'empresa Magriña, del grup Epel S.A. (una altra d'aquestes multinacionals amb la idea d'aconseguir sempre el màxim benefici amb un cost mínim i sense comptar amb els treballadors) en la qual realitzava treballs de soldadura i on les obligacions de l'empresari en quant a seguretat laboral en molts casos no es portaven a terme.

Respecte el primer punt, no crec que l'empresari garantís gaire la salut i la seguretat del treballador, ja que les dues escales de què disposavem per fer un tipus de mòdul estaven bastant apedaçades, amb símptomes d'haver-se aixafat i arreglades per poder anar tirant; això sí, amb una estabilitat no gaire bona per quan hi estaves soldant a sobre amb el cap ficat dins una màscara que no deixava veure sinó la llum de la soldadura. Jo gairebé baixo pel dret en un parell de vegades; tot i demanar-ne de noves no es van portar mai.

Les mesures del segon punt, tampoc crec que les duguéssin a terme perquè quan demanavem escales no les portaven i deien que ja estaven demanades però que havien d'aprovar-ho des de Madrid o Sant Boi... Si s'acabaven els guants o les màscares de metge et podies passar tranquil·lament soldant sense material una setmana, aquestes màscares amb 3 hores de soldadura ja havia traspassat el color negre del fum al seu interior. Les màscares de metge són aquelles blanques d'espuma; tot i que hi ha mascarilles destinades específicament a la soldadura, les nostres no ho eren i si en volies te les havies de comprar tu o sinó a empassar fum.

Obligacions de l'empresari:

1. Garantir la seguretat i la salut dels treballadors i treballadores.
2. Dur a terme la prevenció de riscos laborals mitjançant l'adopció de totes les mesures que calguin.
3. Avaluar els riscos laborals.
4. Planificar l'acció preventiva a partir del resultat de l'avaluació de riscos.
5. Assegurar-se que els mitjans de treball garanteixen la seguretat dels treballadors i treballadores.
6. Proporcionar als treballadors i treballadores els mitjans de protecció personal adequats a la feina a realitzar, sobretot quan els riscos no es poden evitar o limitar prou.
7. Informar adequadament els treballadors i treballadores sobre els riscos existents, les mesures i activitats de prevenció aplicables, i també sobre les mesures d'emergència adoptades.
8. Consultar els treballadors i treballadores i permetre la seva participació en totes les qüestions que afectin la seguretat i la salut en el treball.
9. Garantir que cada persona treballadora rebi la formació adequada en matèria preventiva.
10. Informar i adoptar mesures quan els treballadors i/o treballadores puguin estar exposats a un risc greu imminent.
11. Garantir la vigilància mèdica periòdica de la salut dels treballadors i treballadores.

El punt cinquè també fallava, com ja he explicat en el tema de les escales. Però a més, al tenir els guants o fins i tot el mono de treball foradats, et cremaves constantment amb les espurnes que salten de la soldadura. Fins i tot, alguna cadena de les que fèiem servir per aixecar els mòduls de més de 1.000 Kg no creava gaire confiança al veure's bastant malmesa (en la meva última època allà, i després de demanar-ne de noves, al final van portar-ne).

Les mancances en el punt sisè, en quant al material, queden ressaltades en els guants i el mono de treball. D'aquests últims, tan sols me'n donaren de nous el primer dia de feina i quan va venir la inspecció de Madrid. Fora d'aquest dia, ja et podies espavilar de buscar-te tu mateix el material adequat (amb el mono o els guants foradats us dic jo que no treballes molt a gust).

Els punts setè i vuitè em semblen ridículs perquè en cap empresa els he apreciat, ja que normalment l'empresari t'informa que ho farà en el temps just perquè no li agafis la baixa, o el tema de consultar-t'ho tampoc ho fan mai. A més, si et queixes d'alguna mancança passen de tu.

Com podeu veure a Magriña es saltaven unes quantes obligacions de l'empresari tal i com podeu comprobar. Quan torneu a la feina exigiu que es compleixin, perquè amb la seguretat no s'hi juga i amb la transparència tampoc. Finalment, tenint en compte la mala època que porta ara Magriña, el meu missatge pels treballadors és que no us prenguin el pèl. Els nostres drets no es poden rebaixar, i en cas de problemes el Pèsol està amb vosaltres.

Salut, i que es compleixin els nostres drets. Accident laboral terrorisme empresarial!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

NAUCLH
SIRAID
ARTNBZ
QUATRE
UKPOES
IALNRT
OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

DOS DE PIQUES
CÒMICS, ROL I MALABARS
c/Sant Miquel, 9 08240 MANRESA
Telèfon 93 872 65 69

Aproximació a la premsa obrera i llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga
Pep i Tu

L'obrerisme llibertari sempre s'ha volgut dotar d'una cultura pròpia, al marge de la cultura burgesa, ja que consideraven i considerem -al contrari, per exemple, de la resta de socialistes- que si es participava de la cultura i institucions burgeses el canvi social esdevindria impossible.

La participació en els parlaments burgesos, les seves escoles burgeses, els seus mitjans de comunicació..., és una garantia de reproducció de la societat burgesa i un gran fre per a la transformació de la societat. És per això que calia dotar-se d'una cultura pròpia i, com no, d'uns mitjans de comunicació propis. I és en aquest sentit -entre d'altres- que cal entendre la gran abundància de publicacions llibertàries arreu del món i també a casa nostra.

El cas de l'Alt Llobregat no és pas una excepció. Ja al 1874 trobem ***La Revista Social*** com a òrgan d'expressió de "los obreros manufactureros de España". Aquesta serà la primera publicació portaveu d'una associació obrera de la zona. Es tracta d'una important publicació, ja que com podem veure, com a mínim van aparèixer 418 números d'aquest setmanari. De fet la redacció es troba en un primer moment a Manresa i després passarà a Gràcia, però sempre s'imprimirà a Barcelona. Al 1892 i fins al 1894 va sortir a Manresa la ***Revista del Ateneo Obrero***.

Al 1891 i fins el 1901 sortia un periòdic democràtic i obrer anomenat ***La Montaña***. Amb aquest mateix nom, també a Manresa, el 1880 havia sortit l'òrgan de la Unión Republicana i del 1901 al 1916 sortirà ***La Montaña Republicana***. També a Manresa sortia ***La Lucha***, *periòdico republicano obrero* que va sortir de febrer a setembre de 1903. És molt interessant observar la continuïtat respecte la premsa obrera des de 1874, amb pocs parèntesis a part dels exigits per les dictadures. També vull assenyalar la proximitat i fins i tot barreja -sobretot durant una època molt concreta- de republicans federals, anarquistes i sindicalistes. Cal destacar també que a principis de segle, des de 1904, trobem la revista feminista ***La mujer moderna*** que apareixia a Manresa quinzenalment.

Ja ben entrat el segle XX, al 1922 s'editarà a Manresa ***El Trabajo,*** "organo de los comités de la comarca, adherido a la CNT" que deixarà de sortir el setembre de 1923 coincidint amb l'arribada de la dictadura de Primo de Rivera patrocinada per la monarquia. El 1931 tornarà a sortir aquest interessant periòdic quinzenal "organo de los sindicatos de la comarca - adherido a la C.N. del Trabajo, escrito por trabajadores y para los trabajadores". El 1934 deixarà de sortir i tornarà a aparèixer el 1937 i fins el 1938.

El 1932 i fins el 1933 a Gironella hi haurà dues publicacions llibertàries fetes per treballadors anarquistes i adreçada als treballadors de Gironella i la resta de l'Alt Llobregat. Una l'editarà el grup anarquista trentista de Gironella anomenat "Espartaco", aquest periòdic quinzenal s'anomenarà ***Luz y Vida*** i durà per subtítol "periòdic obrer defensor dels oprimits". L'altre publicació anarquista de Gironella d'aquella època eren ***Les Fulles Populars*** editat pel grup anarquista adherit a la FAI "Amor y Verdad". Aquest dos grups de Gironella miraran d'excercir la seva influència sobre el sindicat de Gironella i seran un referent més de la gran cultura llibertària de la població.

En una altra població del Berguedà, a la Pobla de Lillet hi haurà durant la II Segona República el periòdic ***La Llum***, un diari popular fet per republicans, marxistes revolucionaris, àcrates i sindicalistes. Aquest diari representarà l'entrada d'aire fresc en el món informatiu en oposició al ***Llobregat***, el diari conservador i catalanista del poble. ***La Llum*** serà un antecedent del que serà portaveu de la revolució el 1936 i fins que mori la revolució el març de 1937: ***Horitzons Nous***. Amb el subtítol del portaveu de la revolució, a ***Horitzons Nous*** hi estaran representades les forces revolucionaries de la localitat: la CNT, la FAI, les JJLL, Mujeres Libres, el POUM i les seves joventuts; sent excloses les forces polítiques que protagonitzaran la contrarevolució a Catalunya: ERC, PSUC i Estat Català. També durant la guerra a Cardona apareixerà ***Solidaridad Humana***.

Durant l'exili cal destacar l'edició per part de l'Agrupació de Berguedans a l'Exili des de 1946 i fins 1949 del ***Butlletí de Berguedans a l'Exili***. Aquesta publicació tindrà quatre números i hi participaran berguedans exiliats de totes les tendències: anarquistes, republicans, marxistes revolucionaris, marxistes estalinistes i altra gent sense filiació concreta.

La participació en els parlaments burgesos, les seves escoles burgeses, els seus mitjans de comunicació..., es una garantia de reproducció de la societat burgesa i un gran fre per a la transformació de la societat. És per això que calia dotar-se d'una cultura pròpia i, com no, d'uns mitjans de comunicació propis. I és en aquest sentit -entre d'altres- que cal entendre la gran abundància de publicacions llibertàries arreu del món i també a casa nostra

Durant l'any 1977 i 1978 en plena reconstrucció de l'anarcosindicalisme apareixerà ***CNT del Bages*** portaveu de la CNT d'aquesta comarca. D'aquesta manera arribem al prolífic 1979 i a la revista llibertària berguedana anomenada ***El Finestral*** en un principi portaveu de l'Ateneu Popular i els Col·lectius Llibertaris, i en els dos darrers números -després de disputes internes- portaveu de l'Ateneu Cultural. Aquesta publicació mensual va sortir durant tot l'any 79 i era d'una gran qualitat d'impressió. Tenia propaganda i es venia. Va ser un projecte que aplegà a molta i diversa gent i que va tenir gran difusió. La mort de la revista, entre moltes altres coses, cal atribuïr-la a problemes orgànics i personals que prengueren la forma de constants disputes ideològiques (àcrates versus nacionalistes). El mateix any a Manresa trobem ***Txani***, revista llibertària del Bages, i a Sallent la federació local de la CNT-AIT editarà el seu òrgan d'expressió: ***Autogestión***.

L'any 1980 a la Pobla de Lillet diversos llibertaris, algun d'ells provenint d'una altra revista -***El cul de sac***- que es feia en aquells moments a La Pobla i que prenia uns aires cada cop més submisos cap al poder naixent del nacionalisme ranci -avui caduc i en decadència- trauran al carrer un número -el 0- del ***Rebost de Confitures i Fruits Saborosos***.

Cap al 1984, a Berga, va sortir ***La Revistilla*** que va ser una revista en format quartilla, molt semblant a un fanzine del tot irreverent i interessant. Va ser un curt projecte llibertari -sols quatre números- que editaren persones diverses, en la seva majoria provinents de l'escissió de CNT que desemboca posteriorment en la CGT. Finalment també cal comptar amb ***Poc a Poc***, publicació de la Federació del Bages-Berguedà de la CNT editat a Sallent els anys 1987 i 1988. L'any 1989 es va editar a Manresa ***Skabetxina***, editada per l'autoanomenat Kolektivo Alternativa Kaj Radícala.

A Manresa des de 1991 el col·lectiu ecologista l'Alzina treu ***La Fulla d'Alsina***.

L'any 1995 l'Ateneu Popular de Cal Neles treia a Berga ***EL GNYC.*** *Butlletí Informatiu Independent de l'Ateneu Popular "Cal Neles". Núm. 1*, que va ser molt poc conegut. El mes de juliol del mateix any a Manresa la Federació Local de Grups Anarquistes adherida a la FAI treien el número 1 d'***Acción Directa***. També a Manresa l'any 1997 apareixia ***L'Escletxa*** tractant qüestions socials i de gènere.

L'any 2002 va aparèixer ***L'Esquerda***, revista de la casa okupada Na Bastardes de Manresa, i de moment n'han sortit dos números, un per any.

L'any 1998 va sortir el primer i segon número d'***El Pèsol Negre***, en un primer moment molt interessant però de poc abast (des de i cap al moviment llibertari) i a partir de l'any 2000 la segona època d'aquesta publicació, des del poble i cap al poble, amb una gran difusió a totes les societats del Berguedà. Editat per un conjunt divers de llibertaris, sense cap tipus de censura i a l'abast de tothom. ***El Pèsol Negre*** és una revista bimensual que surt en format "tabloide" des del número 13. Encara surt, i ara no és només del Berguedà sinó també del Bages: és la publicació llibertària de l'Alt Llobregat a partir del número que tens als dits. Esperem que el projecte tiri endavant.

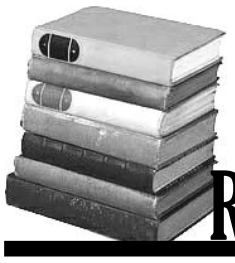

Ressenyes

M'enterro en els fonaments

Manuel de Pedrolo

Berguedà

M.

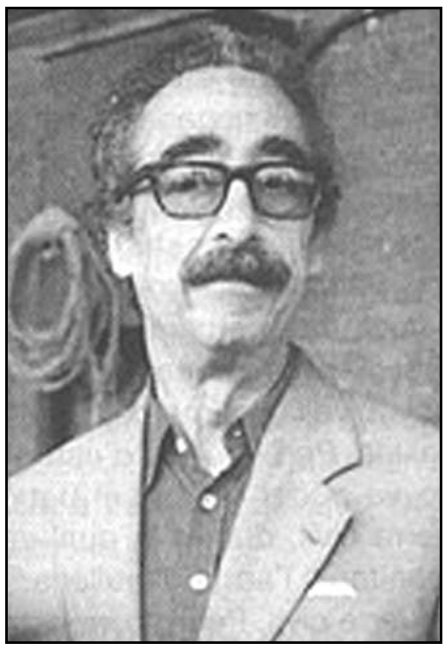

Manuel de Pedrolo és un dels grans autors de la literatura catalana i un dels més injustament oblidats. D'entre les seves obres s'acostuma a destacar el Mecanoscrit del segon orígen, però personalment trobo molt millor M'enterro en els fonaments que em temo que és força desconeguda. És una novel·la inspirada en el món que vivia Pedrolo en el moment d'escriure-la, la Barcelona franquista de mitjans dels seixanta amb les revoltes d'estudiants de fons. El protagonista és l'Aleix, universitari molt polititzat i radicalitzat, partidari de l'acció directa, fill d'una família petit burgesa acomodada. L'estructura de la novel·la és en capítols alternats en que s'explica la mateixa història en primera persona, des del punt de vista del pare i del fill respectivament. Això resulta molt efectiu a l'hora de veure el retrat psicològic dels dos personatges i les clares diferències ideològiques i vitals que mantenen, i per què no dir-ho, alguna semblança segur que hi trobareu tot i l'abisme radical que els separa. Al mateix temps és un retrat costumista força ben aconseguit de la Barcelona de l'època, tant de la burgesia acomodada -que davant del franquisme optà pel laissez faire i una façana de respectabilitat que sovint amagava molts vicis inconfessables- com de la joventut estudiantil pseudo-revolucionària i conscienciada en la lluita antifranquista. Una molt bona novel·la, ben escrita i interessant en molts aspectes.

Horas de luz

HORAS DE LUZ. Dir. Manolo Matjí. Esp. 2004. Interprets: Alberto San Juan i Emma Suárez.

Berga

Pep i Tu

Es tracta de la història de Juan José Garifa que va ser condemnat a més de 100 anys de presó acusat d'un triple assassinat i que estant a la presó va lluitar per la seva dignitat i la de la resta de persones preses, fet pel qual va ser internat en els malauradament coneguts règims d'aïllament (els FIES). Estant en aquest sàdic règim, que intenta anul·lar l'individu i que sens dubte viola qualsevol dret humà i que, per cert, són del tot vigents amb diferents noms a tot l'Estat; coneix a Marimar una funcionaria esgarrifada de la situació en que es troben. Els dos s'enamoren i s'inicia una història d'amor. Actualment, ja fora del FIES però amb molts anys encara a l'esquena, Garifa està casat amb Marimar.

La pel·lícula toca de passada molts temes sense centrar-se massa en cap. Veiem els assassinats que comet Juan José, veiem el tracte vexatori a les presons, veiem la seva lluita dins la presó per la seva dignitat, veiem el règim FIES i el món dels "escapistes" (que no es resignen a perdre la llibertat), veiem també una història d'amor, i es plantegen diverses qüestions morals o més aviat immorals del sistema que patim. No és una pel·lícula maniquea de bons i dolents i això és un encert. Planteja valentament, tot i que de passada, la qüestió de fins a quin punt és útil castigar (infringir dolor, vexar, torturar, etcètera) a qui ha causat un mal i en tot cas que caldria fer. Malgrat les mancances de la pel·lícula penso que és útil per tal que "el gran públic" que res vol saber del que passar rere els murs de les presons tingui unes dures pinzellades, que encara es queden curtes, del que allà dins passa. I és que cal que no oblidem que tots en som responsables i que la nostra volguda ignorància envers el món penitenciari no ens eximeix de responsabilitat. Cal tenir present que no serem lliures fins que hi hagi algú que no ho sigui i que entre tots podem fer un món més just, i això passa òbviament per adonar-nos de la total inutilitat del sistema judicial i penitenciari -entre altres- i per fer un sistema per resoldre els conflictes totalment diferent, anant a les causes (desigualtat, pobresa, exclusió, malaltia...) i no amagant les conseqüències rere els murs de presons, manicomis, etcètera. Val la pena veure aquesta pel·lícula.

Les comunitats anarquistes: "El Bosque (The Village)"

Navarcles

Hiram Gascoigne

Aquells que hagueu vist la pel·lícula *El bosque* ja us haureu adonat que el poble constitueix una comunitat bastant singular; però aquells que encara no l'hagueu vista, tot i que aquest text no és un spoiler, us recomanaria que de primer la veiéssiu, sobretot que la veiéssiu amb ulls anarquistes. Ja que el poble pot entendre's com una comunitat anarquista.

L'anarquisme ha argumentat des de sempre que les comunitats de petita escala són els assentaments ideals per a posar en pràctica el nou ordre social. En aquest sentit al llarg de la història s'han desenvolupat diferents experiències que, tot i no autodefinir-se com a anarquistes, sí que ho són els seus principis. Així, per exemple, 40 diggers (cavadors: dissidents a l'esquerra del moviment republicà anglès) fundaren una colònia a St George's Hill (Surrey, Anglaterra) l'any 1649, en la qual es destruïa l'ordre social establert mitjançant la gestió i el treball de la terra col·lectivament, repartint-se les tasques i proveïnt els béns necessaris per a cada membre de la comunitat. Les comunitats pròpiament dites anarquistes no van aparèixer fins a finals del segle XIX, inspirades majoritàriament en les idees de Kropotkin i de Tolstoi, sobretot a Anglaterra, als Estats Units, a Rússia, i al Brasil. A Anglaterra, per exemple, es fundaren la Ashingdon Colony (1897), la Wickford Colony (1898), la Brotherhood Workshop (1897), la Blackburn Brotherhood (1899),... i, la més coneguda de totes, la Whiteway Colony (1898).

La Whiteway Colony és considerada com la més "anarquista" de totes les comunitats que hi ha hagut a Anglaterra. Estava formada per un petit grup de comunitaris, i des del principi la seva intenció era la de posar en pràctica els principis anarquistes. Rebutjaven totalment la vida urbana en contraposició a la vida al camp, s'oposaven a qualsevol forma de propietat privada (alguns d'ells refusaven inclús l'ús de la moneda), eren pacifistes, es treballava cap a la igualtat de gènere, afavoriren les unions lliures en contraposició del matrimoni institucional, buscaren formes més alliberadores en la vestimenta i eren vegetarians.

Després d'aquestes experiències, de curta durada en general, el moviment de les comunitats va decaure fins al seu resorgiment als anys 60 i 70 del segle XX amb el moviment hippie; alguna de les comunitats més conegudes van ser les comunes de Tolstoy Farm i Drop City. Des de llavors, tot i que les comunes hippies també han desaparegut en la seva majoria, han existit i existeixen una quantitat important de projectes: les comunitats intencionals religioses, les okupacions, les ecoaldees, les cooperatives d'habitatges (cohousing),...

Ens haurem adonat, doncs, de les múltiples semblances que hi ha entre aquest moviment i el poble de *El Bosque*. En el poble, per exemple, la població ronda el centenar de persones, s'oposen totalment a la vida urbana i l'alternativa és la vida rural, i han eliminat la moneda (i per tant qualsevol forma d'acumulació monetària i de propietat privada, les transaccions desiguals...).

El més important a destacar, em sembla que són els següents aspectes:

- el rebuig a la vida urbana i a tot allò que hi associen (el capitalisme, el dolor i el mal): recordem que funden el poble (la seva intencionalitat) degut a que tots sofreixen un gran dolor provocat per la pèrdua d'un ésser estimat a la ciutat, i esperen allunyar-se d'aquest dolor i del mal en el camp. El retorn al camp pot enllaçar-se amb l'anarquisme agrarista i el retorn a la natura amb el naturisme.
- solucionen el problema de la curta durada de la major part de les experiències comunitàries, deguda principalment per la continua influència del món que rebutjaven. La seva solució es basa en la invisibilitat: recordem que el poble es va establir a l'interior d'una reserva natural (una àrea protegida en la qual no s'hi permet l'entrada de cap ésser humà, a excepció de científics amb raons molt justificades) i en la qual estava inclús prohibit el vol aeri sobre seu. I al seu interior per mitjà de l'establiment d'una frontera psicològica al voltant del poble (el bosc i els seus habitants malignes). La invisibilitat pot enllaçar-se amb la teoria TAZ (Zones Temporalment Autònomes), de Hakim Bey.
- llibertat individual versus responsabilitat col·lectiva: de fet aquesta és una de les qüestions més importants que en un moment o altre han hagut d'afrontar les comunitats anarquistes. En el cas del poble es presenta a través de la seguretat: la supervivència de la comunitat (i per tant de les seves llibertats) es basa en la seguretat que ningú surti de la comunitat mitjançant l'establiment de la frontera psicològica (por), però la seguretat s'aconsegueix retallant la llibertat individual (consciència, lliure moviment...). Aquesta paradoxa (retallada de llibertats per assegurar la llibertat) és també el principi organitzador de l'actual lluita contra el terrorisme duta a terme pels Estats.
- el mal: s'assumia que el mal estava provocat per la societat urbana i capitalista, i que les persones són bones de per sí. Així, una nova educació i un nou ordre social podrien eliminar el mal, però es demostra que les persones no són ni essencialment bones ni dolentes. El dilema provocat per l'habitant del poble amb problemes psíquics sintetitza aquesta qüestió, ja que sembla no distingir el bé del mal, i per tant: ¿què cal fer?

Envieu-me les vostres col·laboracions!

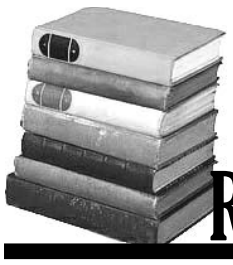

Ressenyes

La fornera i el vell talp

F. Xavier Pardo. Eumo Editorial

Berga

Gbx

Aquest llibre, aparegut el maig del 2004, pertany a una col·lecció de llibres didàctics, destinat en aquest cas al coneixement de la mineria i la lluita obrera. Emmarcat en bona part a la comarca del Berguedà, entre mitjans del segle XIX i mitjans segle XX. L'argument comença amb la fugida d'un jove insurrecte de l'agitada Barcelona i acaba amb la mort del maquis Ramon Vila a Castellnou de Bages. Entretant es succeeixen a partir de personatges bàsicament ficticis, i entre llaços familiars, molts episodis reals de la història berguedana, de les primeres explotacions mineres, de l'aparició del comte Olano, de caciquismes, el tren, fàbriques i colònies obreres, i amb tot això els confictes socials generats en aquest context, de manera que assistim, per exemple, a fets com la vaga general de 1932 que va suposar a Fígols la primera insurrecció obrera que s'havia atrevit a declarar la dissolució de les classes socials i la implantació del comunisme llibertari, entre altres episodis de la nostra història. Sense entrar a qualificar-ne el rigor històric, per impossibilitat personal, és un llibre força valuós per conèixer i entendre els canviants processos tècnics i socials contemporanis, per fer memòria històrica i reivindicar una vegada més els esforços i les lluites per la justícia, la igualtat i la llibertat, aquí i arreu, perquè és fa d'una manera entenedora, amena i a cops emotiva, acompanyada de cites poètiques, literàries o populars, gravats, dibuixos... així com d'un glossari de termes i una guia didàctica. El trobareu a la biblioteca de l'Ateneu llibertari del berguedà.

Minas de Fígols. Una història de la revolución social.

Pedro Peralta. Centre d'Estudis Llibertaris Federica Montseny. Badalona, 2004.

Berga

Pep i Tu

El Centre d'Estudis Llibertaris Federica Montseny és un dels col·lectius culturals llibertaris de Catalunya que des de fa uns anys està treballant més intensament contra l'oblit del nostre passat. Aquest centre neix per la voluntat de diversos membres de la CNT-AIT de Badalona, on tenen la seva seu social, amb unes òptimes condicions per la tasca arxivística. Podeu consultar qui són i quina feina estan desenvolupant a la seva pàgina web: www.centrefedericamontseny.org

El text que ressenyem es presenta en format "folletó" de 71 pàgines autoeditat en fotocòpies i amb la coberta en color i cartolina. Tot i ser autoeditat té una qualitat destacable. L'autor del text és en Pedro Peralta, fill de l'històric militant de la CNT de Fígols Manuel Peralta Bernad.

El text de Pedro Peralta és un recull de memòries que va des d'allò viscut, sobretot en els aspectes que es refereixen a la postguerra, fins a tot allò que li havien explicat el seu pare i altres militants, en el relat de la vaga general revolucionària de 1932 i els seus antecedents i conseqüències. El mateix autor manifesta al preàmbul la seva voluntat a l'hora d'escriure el text i ho fa remarcant la idea que vol transmetre allò viscut i allò que a ell li van transmetre. Igualment es disculpa de possibles errors puntuals que hi pugui haver i que hi són. Les aportacions són importants pel valor d'algunes dades puntuals però sobretot per la descripció de la vida qüotidiana que fa, d'altra banda les hipòtesis i anàlisis de diversos fets que exposa poden ser més discutibles. Sobre els fets de Fígols de 1932 aposta per l'espontaneïtat del moviment revolucionari que de seguida és assumit per la CNT. La part del relat de més valor és la que va viure ell en primera persona, és a dir, els anys de lluita clandestina durant el primer franquisme, i en destaquem la part del relat que explica com pujaven persones des de Barcelona amb tren gràcies a algunes militants (tot i no ser citada, una d'elles era Maria Marquès) per tal de ser passades a França.

En definitiva, es tracta d'una petita i no per això poc valuosa aportació per al coneixement de la història del passat llibertari de la nostra comarca.

Agenda llibertària

- **Divendres 29** d'octubre: **al pavelló de Sallent**

00:00 h concert amb: Habeas corpus, Obrint pas, Plouen catximbes.

Entrades anticipades 10 eurus i 12 a taquilla
llocs de venda: A **sallent** Camagüey i Caixa Manlleu, a **Manresa** Born12 i L'Habana, a **Avinyó** a El bar, a **Igualada** al Jimmy Jazz, a **Berga** a la Ginesta.

- **Diumenge 31** d'octubre: a **SALLENT "Pavelló d'Esports Agustín Rueda".**

16 h Parlaments, poesies i presentació de la placa en record d'un veritable esperit esportiu.

16:45h Partit de futbol-sala: DÍNAMO ERT - AMICS

18:00 h Concert de cantautors amb: Moi, Momo, Juanjo Tinajas

Organitza: Amics d'Agustín Rueda.

- **Dissabte 20** de novembre a **Na Bastardes, Manresa**:
  13.30 h: Dinar
  17 h: Debat sobre les penes multa

Durant tot el dia hi haurà una exposició sobre el 12 d'octubre antifeixista.

Organitza: Na Bastardes.

- **Diumenge 21** de novembre a les 18 h: al centre cívic de **BERGA** (c/ Mestre de Pedret s/n) **xerrada sobre el sistema penitenciari i la futura presó del Bages.**

Organitza: Ateneu Columna Terra i Llibertat.

- El Sindicat d'Oficis Varis de la CNT de Monistrol de Montserrat ha organitzat unes jornades llibertàries consistents en unes xerrades-debat mensuals per diferents pobles i ciutats. Les xerrades van començar el passat 16 d'octubre a Sallent tractant el tema de "**La CNT en l'actualitat**". Tot i no haver concretat encara el dia, l'hora i el local, han programat les següents **xerrades**: el mes de novembre a Manresa "**Anarquisme i nacionalisme**", el desembre a Sant Vicenç de Castellet "**La immigració**", el gener a Manresa "**La dona al món del treball i a la societat actual**", el febrer a Sant Joan de Vilatorrada "**Presons i frau penitenciari**", el març a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) "**Les reformes estudiantils**", a l'abril a Berga "comunisme i anarquisme", al maig a Solsona "**Anarquia i Estat**" i el mes de juny a la UAB "**Les drogues i l'Estat**".